

Chương 15

6 giờ rưỡi sáng, Ngôn Cách thức giấc. Thế giới tĩnh lặng, ngoài lớp rèm xếp ly màu vàng nhạt là ánh sáng mờ lung. Một cánh cửa sổ để mở, rèm cửa đung đưa. Con gió nhẹ mùa thu mát rượi và tinh khiết, không khí có mùi hương vãn vương. Tay chân cô đặt hết trên người anh, vòng tay vòng chân ôm ghì lấy anh như con gấu koala ôm thân cây say ngủ. Quay đầu nhìn, cô đang say giấc, hai má trắng hồng, lông mi đen nhánh và dày rậm buông rủ như chiếc lược nhỏ. Mái tóc dài xõa tung trên gối như rong biển. Tim anh không khỏi dao động, nghiêng người hôn lên mắt cô. Trong mộng, cô hơi giật mình, rụt người lại, thôi không trói buộc anh, xoay người sang bên kia, chân cũng bị cô cuốn theo, để anh nằm trơ trọi.

“...”

Anh đứng dậy xuống giường, lạng lẽ tắm rửa rồi chuẩn bị bữa sáng. 7 giờ rưỡi, phòng ngủ vẫn im ắng, ánh mặt trời đã tràn ngập cả phòng khách, sáng ngời tinh khôi. Anh trở lại giường, vuốt trán cô rồi mơn man gò má cô: “Chân Ý?”

“Um?” Cô lại hơi giật mình, nhắm mắt lằm bằm. Gần đây, cô thật sự mệt mỏi.

“Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp nhé?” Anh khẽ thương lượng.

“Um...” Cô đáp lại không rõ tiếng, người cũng không nhúc nhích, đầu vùi vào gối, thở phì phò.

“Em nói muốn đi thăm ông nội mà.”

“Um...”

Căn phòng tĩnh lặng. Anh ngồi bên giường, lẳng lẳng nhìn cô ôm chăn ngủ khì, đáy lòng bình yên, cứ thế lẳng lẽ ngắm nhìn. Không biết bao lâu sau, trong giấc ngủ, cô cảm nhận được ánh mắt của anh, mơ màng mở mắt ra, đôi mắt đen láy lúng liếng nhìn anh, ướm át và trong suốt. Một lát sau, cô lại nặng nề khép mi, lần này còn vươn cả hai cánh tay về phía anh. Anh nghiêng người kéo cô ra khỏi chăn, quấn khăn quanh người, bồng cô đến bàn ăn rồi đặt xuống yên ổn. Cô mềm oặt nằm ngủ trên bàn cơm, anh bung bát cháo rau cùng với sữa đậu nành, trứng gà và nho đến trước mặt cô. Cô ngửi thấy mùi cháo, cái mũi hít hà, tỉnh dậy.

Mắt cô không mở ra nổi, lười nhác múc cháo ăn. Dần dần tỉnh lại, cô lằm bằm: “Biện Khiêm và Tư Côi đã sống chung rồi.”

Ngôn Cách thờ ơ “ừ” đáp lời. Chân Ý không hài lòng: “Em nói sống chung là tối nào cũng ngủ cùng nhau đấy.”

Bàn tay đang bóc trứng gà của Ngôn Cách khựng lại, Biện Khiêm sống cùng Tư Côi có gì khiến cô không vui chứ? Chẳng lẽ... Mặc dù Doãn Đặc khiến anh khó chịu, nhưng với Biện Khiêm thì anh thật có chút đối địch. Có lẽ vì Chân Ý gọi anh ta là anh Biện Khiêm, có lẽ vì anh rời xa tám năm và trong tám năm dài ấy lại có một người đàn ông khác che mưa chắn gió cho cô, cùng cô trưởng thành. Dù quan hệ giữa hai người họ không phải là tình yêu nam nữ nhưng Ngôn Cách cũng khá bận lòng. Anh lặng lẽ khinh bỉ mình, cảm thấy mình đúng là điên rồi.

“Anh xem chúng ta quen nhau đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa tới bước cuối cùng kia.” Chân Ý mím môi cầu nhàu.

Ngôn Cách:”...” Thì ra cô bắt mẫn chuyện này.

Chân Ý nhặt viên đá đặt dưới đĩa nho thả vào miệng. Ngôn Cách hơi nhíu mày: “Buổi sáng đừng ăn đá.”

Cô bấu môi kháng nghị, xoay ghế, trượt xuống gầm bàn mất dạng. Anh không biết cô lại giở trò gì, mặc kệ cô, khép nhẹ hàng mi yên tâm mức cháo. Nhưng cô đột nhiên bò lên giữa chân anh, ngón tay nhanh thoăn thoắt kéo lấy quần anh. Anh hốt hoảng, có cảm giác mặt cô vùi xuống, đôi môi mềm mại nóng bỏng, viên đá lạnh buốt thấu xương. Anh bị kích thích run cả người, cái thìa rơi “keng” vào bát sứ.

Trên đường lái xe tới viện điều dưỡng, Chân Ý nhớ tới vụ án của Trịnh Đình, không ngăn được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Sao hôm qua anh lại nói Trịnh Đình tự sát?”

“Ngạt thở tình dục.”

Chân Ý không xa lạ gì, hỏi đại học từng tìm hiểu: “Anh nói có người làm mình hoặc bạn tình thể nghiệm cảm giác ngạt thở hoặc gần như ngạt thở trong quá trình giao hợp. tận dụng thứ này kéo dài thời gian lên đỉnh để đạt được khoái cảm mạnh mẽ.”

“Trong trạng thái thiếu oxy, bộ phận sinh dục sẽ nhạy cảm vô cùng, dễ dàng lên đỉnh, thời gian và cường độ gia tăng mãnh liệt.” Dừng lại, “Có nhớ anh từng nói với em, đàn ông treo cổ thì thân dưới sẽ cương cứng không?”

“Tôi hôm qua mới nói, em nào có nhanh quên vậy?” Cô hơi oán giận.

“Ồ phương Tây, thế kỷ 17 có người từng dùng phương pháp này trị bệnh liệt dương.”

Chân Ý rất có hứng thú: “Em nhớ dụng cụ ngạt thở tình dục thường sử dụng là máy rung, xích cổ, dây thừng, và cả gương.”

Ngôn Cách: “Gương để người ta thấy rõ hành vi của mình hơn, tăng cường sự kích thích tâm lý và độ mãn cảm của cơ thể.”

“Anh nói Trịnh Đình dùng dụng cụ giả để tự sướng, nhưng không không chế được sức nóng nên ngạt thở mà chết ư?”

“Không phải vậy. Nếu chỉ là tự sướng, cần gì ăn mặc lộng lẫy như thế chứ?”

“Đúng vậy. Anh nói có hung thủ. Cô ta tự sát, sao lại có hung thủ chứ?”

“Cô ta bị thôi miên.”

“Lại thôi miên ư? Anh đã nhận ra à?”

“Ừ. Còn có ký hiệu đó.”

“Rắn cạp nong đôi.”

Anh khẽ nhủ mày: “Là ký hiệu của MSP.” Nhưng theo lời Ngôn Tố, còn có ký hiệu rắn cạp nong đơn. Trên lý thuyết, không ai dám dùng ký hiệu bừa bãi cả.

“MSP?” Cô khó hiểu.

“Lệ Hữu.” Giọng anh hơi lạnh, “Anh ta phụng sự cho MSP - Mind, Spirit, Psychology, tổ chức nghiên cứu kết cấu tinh thần con người, thuộc quản lý của một tổ chức đen tối, bên dưới còn có rất nhiều chi nhánh.”

“MSP làm gì thế?”

“Tiền tài và nhân lực của tổ chức đó là một ẩn số, nhưng chúng vẫn luôn làm thí nghiệm tinh thần trên cơ thể người, một số thí nghiệm vượt qua cả cuộc đời con người nhưng người bị thí nghiệm không hề hay biết. Nhân viên nội bộ chia làm hai nhánh. Một nhánh dùng quá khứ và sự việc gây ảnh hưởng tới tinh thần con người, một nhánh dùng thuốc.”

Chân Ý vô cùng tò mò: “Vì sao họ làm vậy?”

“Họ cho rằng việc này sẽ phát triển giới hạn của tinh thần người. Nhánh trước cho rằng tinh thần con người như một vật chứa có thể co giãn, không ngừng tạo áp lực sẽ có thể khiến nó phát triển vô hạn. Nhánh sau cho rằng thân thể con người là vật chứa của tinh thần, trong mỗi cơ thể có một tinh thần, nhưng nó có thể phân chia, sao chép và di chuyển.”

Vậy mà Chân Ý đã hiểu toàn bộ: “Nhánh trước tạo áp lực cho tinh thần, khiến tinh thần và sức chịu đựng của con người trở nên mạnh mẽ hơn. Còn nhánh sau thao tác như trên máy tính, thực hiện lệnh di chuyển, cắt, sao chép, tạo mới tệp tin (tư tưởng con người) trong những thư mục khác nhau (cơ thể con người).”

“Là ý đó.”

Chân Ý sợ hãi cảm thán: “Nghe cứ như mấy nhà khoa học phi thường vậy, độc sức cho khoa học đen tối.”

Anh không ngờ cô lại nhận xét như vậy, khẽ gọi cô: “Chân Ý.”

“Hả?”

“Sau này có chuyện gì, em có thể nói với anh.”

“Ồ? Sao anh tự dưng nói vậy?”

“Xin lỗi, nhưng rạng sáng nay anh đã nhận điện thoại thay em.”

Chân Ý ngó người, chờ dẫn vài giây, như thể bí mật không hay bị anh phát hiện. Cô chậm rãi cúi đầu cup mi, che đậy cảm xúc nơi đáy mắt. Đáy lòng Ngôn Cách thất lại. Anh không chắc cô sẽ giải thích, càng không dám chắc cô nói thật lòng. Một lúc lâu sau, Chân Ý khó xử cắn môi, quần bách xoa tay, khẽ nói: “Có khoảng thời gian em rất áp lực, chị gái giới thiệu cho em một nhà tư vấn và nói rằng đó là bạn của chị. Lúc không vui em hay nói chuyện với anh ấy. Anh ấy tốt bụng và thoải mái như chị gái vậy. Có điều nửa năm nay mâu thuẫn hơi nhiều, liên lạc ít đi, nhưng thì thoảng anh ấy vẫn gọi điện.” Nửa năm gần đây là khoảng thời gian họ gặp lại nhau. Cô nói thật. Anh nhẹ lòng, nhưng còn một nỗi lo khác.

“Em nói gì với anh ta?”

“Không có gì.” Cô lung túng xoắn ngón tay, “Có lúc cảm thấy quá bức bối, than vãn với anh ấy chút thôi.”

Anh tưởng tượng ra rất nhiều buổi đêm, khi xử lý vụ án của Đường Thường, họ chưa gặp lại, rồi đến vụ của Tống Y, họ vẫn duy trì khoảng cách, lại còn vụ án của Thích Miễn, cô bị phản bội đột nhiên biến mất khỏi tòa án. Những đêm sâu thẳm ấy, một mình cô bơ vơ giữa bóng tối, bất lực, tuyệt vọng, nhưng người nghe cô giải bày không phải là anh. Trái tim anh như bị cào một vết dài, tuy không chảy máu đầm đìa, nhưng lại đau thấu xương tuỷ.

Chân Ý lặng lẽ ngẩng đầu, thấy gương mặt anh bất giác căng lên, hết như đang tức giận. Cô hoảng hốt nghĩ: Thế mà anh cũng ghen được ư? Mặc dù thâm vui nhưng cô không đành lòng nhìn anh nổi giận buồn bã, chân cọ cọ chân anh, lấy lòng: “Đừng giận mà, sau này em không liên hệ với anh ấy nữa đâu.”

Người kia không còn giống bạn bè nữa, nửa năm gần đây anh ta tìm hiểu cuộc sống riêng tư của cô đến mức không thể chịu nổi. Dù Ngôn Cách không nói, họ cũng sẽ bất hòa rồi tan rã. Sắc mặt Ngôn Cách dụi đi.

Lúc gặp ông nội, ông đang buộc khăn ăn ngồi ăn bánh ngọt trong vườn hoa, cười híp mắt như Phật Di Lặc. Các y tá chăm sóc ông rất tốt. Biện Khiêm và Tư Côi cũng đến.

“Ông nội.” Chân Ý nhìn thấy từ đằng xa đã hơn hờ kêu to, kéo tay Ngôn Cách chạy tới.

Ông nội cười rạng rỡ: “Ý, con tới rồi!”

Chân Ý cầm giấy ăn lau bơ trên khóe miệng ông, nhìn hai người kia: “Đến đây mà không bảo em một tiếng.” Cô biết Biện Khiêm thường tới đây thăm ông nội.

Biện Khiêm cười: “Chia ra sẽ có hai nhóm đi thăm ông nội, không phải tốt hơn sao?”

“Cũng đúng.” Chân Ý cười, xoay lại thân mật nói, “Ông nội, con dẫn bạn trai đến cho ông xem đây.” Cô kéo phất Ngôn Cách tới, đầu nghiêng lên bờ vai anh, cười toe toét, “Đây, có phải anh ấy rất đẹp trai không ạ?”

Ánh mắt của Biện Khiêm và Tư Côi liếc tới. Ngôn Cách rời mắt nhìn Biện Khiêm, gật đầu. Ông nội không cười, kéo Chân Ý lại: “Dư Chi, tên này đẹp trai quá, chắc chắn bạc tình phụ lòng, tôi vẫn tốt hơn.”

Dứt lời không thèm ăn bánh ngọt nữa, đứng dậy kéo cô đi. Chân Ý á khẩu, lại xem cô như bà nội rồi, còn ghen tuông nữa. Cô vừa đi vừa quay lại nhìn, Ngôn Cách đứng trên bãi cỏ mùa thu, ánh mắt sâu thẳm. Cô dẫu môi, cười trong lơ đãng.

Biện Khiêm và Tư Côi chuẩn bị ra về, đi theo Chân Ý, Biện Khiêm hỏi: “Chuẩn bị mở văn phòng rồi, có bận lắm không?”

“Siêu bận luôn, lát nữa còn phải về văn phòng.”

“Vẫn đang sửa sang à?”

“Vâng, sắp xong rồi, một thời gian nữa sẽ tuyển người.” Chân Ý cười nhìn anh, “Anh, mấy năm nay thật sự cảm ơn anh. Nếu không có anh, em sẽ không phát triển nhanh như vậy.”

Biện Khiêm cười: “Bình thường em đánh đá như vậy, bây giờ tự dung khách sáo, thật sự không quen.”

Tư Côi không nhịn được cười: “Cậu nên lộ bản tính đi.”

Chân Ý “hứ” một tiếng: “Cẩn thận em cướp hết mối làm ăn của văn phòng anh đây.”

“Vậy cảm ơn em.” Biện Khiêm đáp lại cô, “Vừa hay anh không định làm nữa.”

“Không làm nữa?”

“Chuyển nhượng văn phòng rồi, trở về nghề chính là làm tư vấn tâm lý.”

Chân Ý biết trong lúc mở văn phòng luật, anh còn mở phòng tư vấn tâm lý, hỏi: “Tập trung quản lý phòng tư vấn của anh ư?”

“Ừ. Nhưng...”

Tư Côi tiếp lời giúp anh, “A Khiêm muốn tới làm ở Cục Cảnh sát, nhà tư vấn tâm lý ở chỗ tớ vừa nghỉ việc nên A Khiêm định kiêm nhiệm chức vụ này luôn.”

Chân Ý nhận ra niềm tự hào của cô bạn, tặc lưỡi rồi nói: “Hai người có thể dính lấy nhau cả ngày. Có “A Khiêm” của cậu, kiểm tra tâm lý hằng năm không đỡ cũng giấu giùm cậu.”

“Biên!”

Ngôn Cách đến bệnh viện tâm thần ở cuối đường gặp Lê Hữu. Bệnh viện kiểm soát gã chặt hơn, gã không được ra vào tự do nữa, nơi hoạt động duy nhất

chỉ có phòng sinh hoạt độc lập. Thấy Ngôn Cách, tâm trạng gã không tệ, không trầm lặng đôi chọi như thường ngày, chủ động chào hỏi: “Tôi biết anh sẽ đến.”

Ngôn Cách không vòng vo: “Người gọi điện cho Chân Ý là ai?”

“Tôi đã nói rồi, tôi có thể áp bức và gây ảnh hưởng tới người khác bằng tư tưởng của mình. Khiến người xa lạ gọi điện theo ý chí của tôi là chuyện không thể dễ hơn được nữa.”

Ngôn Cách thờ ơ, tỏ vẻ không tin mà cũng không có hứng thú.

“Ngôn Cách, anh quá bảo thủ, tại sao không tin sự tồn tại của khoa học đen tối chứ? Trong mắt tôi, đây là con đường chính đáng để khám phá tinh thần loài người. Tôi đã dùng đủ loại hiện tượng để chứng minh cho anh thấy rằng suy nghĩ và tư tưởng của tôi có thể thao túng người khác từ xa.”

Ngôn Cách: “Thử không chế tư tưởng của tôi đi.”

Lệ Hữu dần dần nở nụ cười: “Hiện giờ chỉ trong phạm vi nhỏ.”

Ngôn Cách khẽ “à” đầy hờ hững, thoáng vẻ mỉa mai. Không hề muốn nói đến những lý lẽ lặc lác của gã: “Tại sao vẫn không buông tha Chân Ý?”

Lệ Hữu nhe hàm răng trắng: “Quả nhiên anh hiểu.”

Ngôn Cách lạnh lùng nói: “Đường Thường đã gắng gượng rất lâu giữa hoàn cảnh khôn khó, cuối cùng cũng lui bước. Nhân cách chính của Tống Y bị nhân cách thứ hai không chế nên đã giết người. Hoài Sinh mất đi chị gái liền không còn chủ kiến, Hoài Như cũng mất tâm mất tích. Họ không đủ mạnh mẽ, chỉ có An Dao là lột xác hoàn mỹ, vươn tới thượng tầng xã hội, điếm tỉnh tỉ mỉ, vì để bảo vệ bản thân và người yêu đã đánh một cú khiến Hứa Mạc và Hoài Như không còn đường quay đầu, rút lui thành công mà không để vết nhơ. Cô ấy chính là vật thí nghiệm hoàn mỹ, nên các người buông tha cô ấy, để cô ấy được sống. Chân Ý thì sao, cô ấy trải qua bao chuyện đau khổ như vậy vẫn giữ vững chính kiến, cô ấy cũng hoàn mỹ, tại sao các người không buông tha cô ấy?”

Lệ Hữu hơi ngả người về phía trước, nói khẽ: “Biết không, nhân cách của cô bé này bị phân liệt quá sớm, trước chín năm so với kỷ lục nhỏ nhất ở độ tuổi mười sáu. Các nhà khoa học thế hệ trước của nhóm thí nghiệm trẻ mồ côi, cũng chính là những người tiền nhiệm vị trí boss của tôi đều cho rằng cô ta là phế phẩm. Nhưng từng ngày trôi qua, cô ta vẫn bình an, thậm chí sống vinh quang. Quá thần kỳ, tất cả mọi người đều nghĩ... Giới hạn sụp đổ của vật thí nghiệm này rốt cuộc là đâu?”

Về mặt Ngôn Cách không gọn sóng, nhưng bàn tay đặt dưới bàn siết chặt lại, nổi gân xanh. Đáy lòng không thể nào yên, nhưng mở miệng lại không hề nhắc tới chuyện này. “Cách xử lý phế phẩm của các người là khiến họ nhảy lầu giống như tự sát.”

Anh không đề cập tới chuyện Trịnh Đình chết vì ngạt thở tình dục.

“Như vậy có thể bớt chuyện cảnh sát điều tra. Nhưng nếu có thể đẩy cái chết của phé phẩm cho kẻ giết người liên hoàn, chúng tôi cũng sẽ mô phỏng đầy sáng tạo.”

Quả nhiên, cái chết của Trịnh Đình có liên quan tới họ. Ngôn Cách im lặng một lát rồi nói: “Rắn cạp nong đôi.”

Lệ Hữu khẽ nhướng mày: “Xem ra anh đã học tập không ít, biết được ký hiệu của tổ chức chúng tôi rồi.”

“Người anh không chế vẽ ký hiệu của tổ chức MSP lên gương để đánh dấu, anh có biết hành vi khinh nhờn này không?”

Sắc mặt Lệ Hữu bình thản, nhưng vẻ kinh ngạc thoáng qua trong mắt không giấu nổi Ngôn Cách. Anh dứt tay vào túi, chậm rãi đứng dậy, kết luận: “Ồ, thì ra mất kiểm soát rồi.”

Cả ngày hôm nay, Ngôn Cách có phần không yên lòng. Với anh mà nói, có gì đó hơi khác thường.

Buổi chiều, lúc gần tan sở, anh gọi điện cho Chân Ý, cô nói đang bận thu xếp văn phòng riêng nên buổi tối phải làm thêm giờ. Ngôn Cách hỏi: “Bao giờ về, anh tới đón em.”

Lời còn chưa dứt đã cảm thấy người ở đầu dây bên kia nhoẽn miệng cười, giọng nhẹ nhàng: “Mười giờ.”

Văn phòng của Chân Ý đã quét sơn xong, đang lắp dầm thép và tạo hình. Bận đến 9 giờ rưỡi, các công nhân đã kết thúc việc. Chân Ý còn đang đối chiếu bản vẽ và sửa đổi chi tiết cùng kiến trúc sư. Sau khi quyết định bước chỉnh sửa tiếp theo, cô và kiến trúc sư cùng xuống nhà. Đêm đã khuya, hành lang sáng ngời, giữa những ô kính hai bên lại là khoảng không tối om. Tới cửa thang máy, điện thoại đổ chuông, là viện trưởng cô nhi viện. Sáng nay cô gọi cho cô nhi viện số 3 của Thành Thành hỏi về chuyện Hoài Sinh và Hoài Như, viện trưởng bận việc nên giờ mới gọi lại.

Chân Ý phải nghe điện, vẫy tay với kiến trúc sư: “Tôi đi thang bộ.”

Đẩy cửa thoát hiểm, bóng đèn sáng trắng lóa, tiếng giày cao gót vang vọng giữa cầu thang tuần hoàn vô hạn. Bên kia điện thoại, viện trưởng nói rằng có nhớ Hoài Sinh và Hoài Như, nhưng hồ sơ của họ đã không cánh mà bay. Chân Ý nhiều chuyện hỏi thêm về An Dao, kết quả vẫn vậy. Như ma xui quỷ khiến, cô hỏi tiếp Đường Thường và Đường Vũ, cũng bị mất. Viện trưởng nhớ rằng họ được nhận nuôi từ bé, nhưng đến nhà nào thì không biết. Chân Ý cảm thấy bất

an, mịt mù, không sắp xếp được đầu mối. Bỗng nhiên, hình như phía sau có tiếng động. Cô dừng lại, thoáng cảm thấy bất thường. Nhưng ngoảnh lại chỉ thấy cầu thang trống trải, yên lặng như tờ. Tiếng động vừa rồi hình như của giày cao gót. Quay đầu lại, cô thấy khuôn mặt trong màn hình điện thoại của mình bị đèn cầu thang chiếu thành màu trắng bệch. Trái tim đập thình thịch loạn nhịp. Cô lao xuống tầng, tiếng bước chân vang dội khắp cầu thang, quanh quần kinh thiên động địa. Vừa định cúp điện thoại, trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ lạ thường: “Dương Tư thì sao ạ?”

“Hồ sơ của con bé cũng biến mất rồi.” Viện trưởng hoang mang, “Mấy đứa trẻ con hỏi, hồ sơ của chúng đều trùng hợp bị mất. Còn có một đứa trẻ được nhận nuôi từ bé. Chắc hẳn nhân viên thao tác sai. Bao nhiêu năm rồi, bị mất cũng bình thường thôi.”

“Còn có một đứa trẻ được nhận nuôi từ bé.” Trong số người cô quen biết, chỉ có Tổng Y không khớp. Cúp máy, cô đi thẳng xuống mà không quay đầu lại, phóng tới đại sảnh như cơn gió. Trái tim đập hỗn loạn gần như bình tĩnh trở lại.

Ra ngoài, khu vực xung quanh tòa nhà tối mịt, cách khu phố đèn hoa một quảng trường. Chân Ý đứng bên đài phun nước lộ thiên chờ Ngôn Cách, gió đêm thu mát rượi khiến trái tim cô bình yên phần nào. Nhớ lại khi nãy mình nhát cáy giữa cầu thang bộ, cô dờ khóc dờ cười. Trong lúc chờ đợi, cô chậm rãi đi vòng quanh đài phun nước hình tròn, lầm bầm: “Sao Ngôn Cách vẫn chưa tới nhỉ?” Ngẩng đầu lên, cô sững sốt. Từ tầng ba của tòa cao ốc trở lên tối như mực, chỉ có sáu cửa sổ liền nhau sáng đèn, hết như vàng sáng giữa hố đen. Đó là văn phòng của cô.

Chân Ý nhíu mày nhớ lại, không nhớ rõ mình đã tắt đèn chưa. Cô thở dài, nhắc chân trở lại. Thang máy hướng lên trong đêm, “ting” một tiếng báo hiệu đã đến nơi. Cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu, giật thót, hành lang đã tắt đèn. Chỉ có ánh sáng từ thang máy hắt ra, xé toạc màn đêm. Cửa sổ kính sát đất đối diện phản chiếu ánh sáng, trên đó là cái bóng mờ ảo của cô. Cô ra khỏi thang máy, nhìn sang phải. Tối như bung, văn phòng cô cách đây hơn mười mét sáng đèn, ánh sáng trắng toát như dải ruy băng. Chân Ý hơi căng thẳng, nghĩ lại, quyết định quay về thang máy xuống tầng, không lẽ tắt đèn rồi mò mẫm ra tầng này, thế không phải chết khiếp sao. Vừa xoay người, lại trông thấy có một người đứng trong phòng làm việc của cô. Là kiến trúc sư ư?

Chân Ý cau mày, chậm rãi đi tới. Cửa thang máy sau lưng cô chầm chầm đóng lại, bóng tối ập đến. Một bước, hai bước, cô thấy một người phụ nữ đứng cạnh cửa kính, mặc bộ váy công chúa xinh đẹp cực kỳ. Tầm mắt rộng dần, cô nhìn thấy tấm gương, trên đó vẽ vòng tròn bằng máu. Người phụ nữ kia trang điểm đậm, kiêu kiêu vô cùng, trên cổ buộc cái vòng viền ren, treo vào khung bằng gỗ trên tường, khoe miệng nhoen cười.

Là Dương Tư!

Văn phòng sáng trưng, phản chiếu những luồng sáng chập chờn dao động trên cửa sổ và tấm gương, như một lớp voan mỏng. Chân Ý muốn lao tới xem tình hình Dương Tư, nhưng khựng lại. Trong lòng trào dâng cảm giác lạ thường: Tại sao lại ở văn phòng của cô? Tay cô lạnh toát, chân mềm nhũn, lấy hết can đảm quay đầu lại, thấy mình đứng ở nơi sáng đèn, con đường đi tới biến thành hố đen và vực thẳm vô tận. Ngoảnh lại nhìn khuôn mặt và cách ăn mặc kỳ quặc của Dương Tư, nỗi sợ hãi bất an trong cô như núi lửa phun trào. Cô lấy điện thoại ra, nhưng chính nó lại đổ chuông. Không hiện số điện thoại. Cô bắt máy, vang lên âm thanh đã bị bóp méo: “Em đang trốn điện thoại của tôi.” Là giọng điệu của người gọi điện.

“Bây giờ tôi không có tâm trạng nói chuyện với anh.”

Bên kia phì cười: “Em có muốn cô bạn Dương Tư của em sống lại không?”

Chân Ý cứng đờ. Hấn là bạn của chị gái, một người gọi điện trầm tĩnh và hiểu ý người. Bởi vì chị gái nên cô mới tin tưởng hấn, dù chưa gặp mặt ngoài đời đã dễ dàng giải bày tiếng lòng. Nhưng nửa năm nay, hấn can thiệp càng ngày càng sâu khiến cô hơi cảm thấy khó chịu khi bị ai đó tiến vào cuộc sống. Cô bắt đầu phản cảm. Rốt cuộc hấn là ai? Cô chạy vào văn phòng, đưa mắt tìm kiếm những vật liệu gỗ để tu sửa văn phòng còn sót lại, nhanh chóng phát hiện ra một thanh gỗ tương đương gãy bóng chày.

Cô chưa kịp nhặt lên thì bên kia lại lên tiếng: “Không đi cứu bạn em ư, hay trong tiềm thức, em muốn cô ta chết?”

Chân Ý tập trung nhìn lại, cái vòng trên cổ Dương Tư khá lỏng, lồng ngực cô ta nhấp nhô cực khẽ. Dương Tư chưa chết! Chân Ý lao tới, vừa luống cuống tháo cái vòng trên cổ cô ta, vừa run rẩy nhìn ra sau. Thế giới tĩnh lặng, nhưng vì sao cô thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vun đang tiến tới. Tay cô run cầm cập, chết tiệt, sao không tháo được chứ! Ai đó bắt cần giảm lên vun gỗ dưới sàn. Rất khẽ, thứ âm thanh kéo dài vang lên, rợn người như viên bi thép rơi vào đĩa sứ. Trái tim Chân Ý ngừng đập, cô chờ đợi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt trong gương của mình vô cùng kinh hoàng, đỉnh đầu ập đến một bóng đen.

Chân Ý ngã xuống đất, đầu óc mơ hồ, không thể nhúc nhích. Mặt cô áp sát nền đất, ý thức mờ lung, trong tầm mắt có một góc gương. Ở góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy váy của Dương Tư, có bàn tay đưa tới vén váy cô ta, bên dưới trần truồng, sung tấy váy đầy vết máu. Bàn tay kia...

“Chân Ý, dậy đi. Chân Ý!”

Đầu cô đau như muốn vỡ tung, hình như nghe thấy giọng Tư Côi. Cái gáy đau muốn chết, cô mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm sấp dưới đất. Thấy cô đã tỉnh lại, Tư Côi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đỡ cô dậy.

“Lúc mấy cậu tới có thấy người khả nghi không?” Chân Ý vội vã hỏi.

Tư Côi lắc đầu: “Chắc đã để hấn chạy mất rồi.”

Dương Tư đã được cứu, nhân viên y tế đang cấp cứu cho cô ta. Tư Côi nói: “Cô ấy không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng...”

Lòng Chân Ý nhói lên, cô tìm kiếm khắp nơi. Hiện trường vẫn có thuốc bôi trơn, nhưng không có máy rung và bộ phận sinh dục giả.

Cách đó không xa, đội trưởng Trần và Quý Dương khẽ giọng thảo luận: “Khoảng thời gian trước, nạn nhân (Dương Tư) giúp Hoài Như - hung thủ sát hại cảnh sát giấu giếm tội lỗi. Đương sự Hoài Như hiện không rõ tung tích, kẻ giết hại nhân viên nhà nước đã thoát khỏi chế tài của pháp luật. Điều phù hợp với tiêu chuẩn lựa chọn nạn nhân của tên giết người liên hoàn.”

Chân Ý cau mày, cách ăn mặc của Dương Tư tinh tế như Trịnh Dĩnh. Hai vụ này độc lập, không liên quan tới kẻ giết người liên hoàn vệ đạo mà Quý Dương đang phân tích. Có điều hung thủ giết “búp bê” Trịnh Dĩnh khá thông minh, biết dẫn dắt vụ án tới “kẻ vệ đạo” mà cảnh sát đang điều tra. Quý Dương trầm giọng: “Cách gây án của hai vụ gần đây đã thăng cấp rồi. Nếu trước kia chỉ trừng phạt kẻ phạm tội theo công thức, thì giờ đây hẳn đã chú ý và chăm sóc nạn nhân chu đáo hơn, thậm chí hành vi còn vượt qua mức trừng phạt đơn thuần.”

Tình trạng Dương Tư gặp phải khác với Trịnh Dĩnh, nghi phạm rất có thể đã đích thân thực hiện hành vi xâm hại tình dục đối với Dương Tư. Vì sao lại có sự đối đãi khác biệt này? Dương Tư đã tỉnh, cô ta không khóc, cũng không tuyệt vọng và mông lung sau cơn khủng hoảng, trái lại vô cùng trầm lặng.

Sau khi xác nhận Chân Ý đã tỉnh táo, Tư Côi hỏi vài câu theo lệ. Chân Ý trả lời từng câu một, miêu tả quá trình phát hiện hiện trường. Khi nói đến có người gọi điện cho cô, Tư Côi mở điện thoại của cô ra, vẫn còn nhật ký cuộc gọi nhưng không có số. Tư Côi dặn dò một cảnh sát đi điều tra.

Chân Ý nói: “Điều tra cả máy bàn nhà tớ nữa.” Cô cup mắt, trầm nghĩ có lẽ nên hỏi chị gái xem rốt cuộc người bạn này là sao.

Cảnh sát xung quanh có người đang điều tra hoặc đang thăm hỏi, lại có người đang quan sát hay thảo luận gì đó. Khung cảnh tĩnh lặng, chỉ có mấy người hạ giọng thì thầm bàn bạc. Chân Ý mân mê điện thoại, do dự có nên gọi điện cho chị gái không. Lúc ấy, ngoài hành lang bỗng vọng tới tiếng chạy dồn dập. Chân Ý hoàn hồn, đôi mắt cay cay, lập tức quay lại, nhìn thấy Ngôn Cách. Anh chạy quá nhanh, vạt áo khoác màu lam tung bay trong hành lang lùa gió. Tóc anh hơi rối, dưới hàng mày rậm, ánh mắt bình tĩnh thoáng vẻ lo lắng, nhanh chóng lướt qua mọi người trong phòng. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Chân Ý vẫn bình an, nỗi lo sợ sâu trong đáy mắt bỗng chốc tiêu tan.

Anh sải bước đi về phía cô. Chân Ý đứng dậy, giọng hơi run: “Ngôn Cách...”

Còn chưa dứt lời, anh đã cúi người kéo cô lên, ôm cô vào lòng bằng đôi tay vững chãi và mạnh mẽ. Anh cúi đầu, cảm thì mạnh lên thái dương cô. Người bên

canh không nhìn thấy nhưng Chân Ý lại cảm nhận được anh hơi run rẩy. Anh hít sâu đầy kiềm chế, có lẽ có nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ thốt lên: “Em không sao.” Không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Em không sao.” Cô được anh ôm quá chặt, vùi đầu trên cổ anh, nói không rõ tiếng. “Nhưng...”

Cô quay lại nhìn, Dương Tư nằm trên băng ca, nhân viên y tế chuẩn bị khiêng đi. Đội trưởng Trần đứng bên khẽ hỏi Quý Dương: “Ở đây không có dụng cụ giả, đã bị lấy đi hay là nghi phạm đích thân...”

Quý Dương còn chưa kịp lên tiếng, Dương Tư đã mở miệng: “Không phải là giả.”

Xung quanh yên tĩnh, trầm lắng mà trĩu nặng. Mắt Chân Ý cay cay, đi tới cầm tay Dương Tư, nỗi buồn bỗng ùa tới, ghen ngào: “Dương Tư...”

Tay Dương Tư rất lạnh, giãy nhẹ khỏi tay Chân Ý, không buồn nhìn cô.

Quý Dương vốn định chờ Dương Tư bình phục mới hỏi, nhưng trạng thái tinh thần của cô ta tốt hơn dự đoán. Anh ta nhẹ giọng, dò hỏi: “Bây giờ cô có thể phối hợp với chúng tôi không?”

“Có thể.” Dương Tư ngược mắt lên, “Tôi thật sự đã quan hệ tình dục với người ta.” Chọn từ ôn hòa.

“Cô nhớ chuyện đã xảy ra không?”

“Tôi mở cửa xe, anh ta ghì chặt cổ tôi từ phía sau, vén váy tôi lên, áp tôi vào ghế sau. Tôi ngửi thấy mùi rất ngọt.” Phản ứng của cô ta bình thản, không giống bị cưỡng hiếp.

“Cô nhớ tướng mạo của hắn không?”

Dương Tư gật đầu, nói một câu không ai ngờ tới: “Tôi không trách anh ấy, anh ấy quá mến mộ tôi mới làm ra chuyện như thế. Tôi cũng tình nguyện, xin đừng lãng phí thời gian tìm tội phạm. Anh ấy yêu tôi, nhớ thương điên cuồng mới đưa ra hạ sách dùng thuốc mê này.”

Nhóm người Quý Dương cảm thấy khó tin: “Có thể nói cho chúng tôi biết hắn ta là ai trước không?”

Ánh mắt Dương Tư chậm rãi chuyển dời, hướng về sau lưng Chân Ý. Đôi mắt dịu dàng như nước, cổ tay yếu đuối giờ lên, giọng nói điềm đạm: “Là anh ấy.”

Anh đứng ngay hướng ngón tay của Dương Tư, khuôn mặt tuấn tú, tinh khiết điềm tĩnh như được gột rửa bằng nước, đứng đung trước ánh mắt dò hỏi của mọi người. Chân Ý giận đến đỏ mặt, kiêng dè tình hình của Dương Tư nên nhẫn nhịn. Nhưng cảm xúc nơi lồng ngực cuộn trào, tủi thân mà đau lòng: “Không, anh ấy không động vào cậu đâu.”

Phía cảnh sát im lìm, đưa mắt nhìn nhau.

“Đúng là anh ấy.” Lời nói của Dương Tu mang vẻ trào phúng, cười nhạo Chân Ý. Ngôn Cách vẫn luôn nhìn Chân Ý. Thấy cô kìm nén, anh đi tới bên cô, nhẹ nhàng bao bọc bàn tay siết chặt của cô, ngón cái vuốt ve mu bàn tay cô để trấn an. Mắt Dương Tu đong đầy lệ, tủi hờn nói: “Em không trách anh, anh còn giả bộ trước mặt cô ta ư? Lúc làm tình với em anh nói thế nào? Anh xem như chưa từng có giây phút điên cuồng và mãnh liệt vừa rồi ư?”

Chân Ý bị lời nói trắng trợn của cô ta kích thích, thấy mọi người ở đây đều nhìn Ngôn Cách đầy ngờ vực, răng cô gần như bị nghiền nát.

Sếp Trần: “Bác sĩ Ngôn, phiền anh phối hợp với chúng tôi, về Cục Cảnh sát điều tra.”

Ngôn Cách bình thản gật đầu: “Có thể.”

Dương Tu không hiểu: “Anh ấy không phải là tội phạm cưỡng hiếp, tôi cam tâm tình nguyện.”

“Cô chưa hiểu sự việc. Chúng tôi đang điều tra tội phạm giết người liên hoàn.”

Dương Tu như bị sét đánh, giải thích: “Các người nhầm rồi. Tôi tự nguyện, bạo lực, thuốc kích thích và dây trói đều để tăng hứng thú...”

“Câm miệng.” Chân Ý không nghe nổi nữa, vọt tới chỗ cô ta. Mới đi một bước đã bị Ngôn Cách kéo tay về.

Dương Tu thấy cô nổi giận, không hề hoang mang: “Chân Ý, cô thích tôi kiện anh ấy cưỡng hiếp hơn phải không?”

Cưỡng hiếp? Đầu Chân Ý nổ tung, giận đến mông muội, không thể nào suy nghĩ. Bình thường cô đối đáp nhanh nhẩu là thế, thì bây giờ lại bị cơn tức bủa vây tâm can, cổ họng như bị chặn bởi tảng đá.

Thấy cô cắn môi hiện dấu răng trắng bệch, Ngôn Cách hơi sững sốt, vốn định để lát hẵng nói nhưng không thể chờ được nữa: “Sáu giờ đến chín giờ tối, tôi ở viện nghiên cứu, có camera giám sát. 9 giờ 10 phút tôi lái xe rời đi, chạy dọc theo đường Hiên Ni, Đức Phụ, Nặc Can, Quốc Vương để đến đây, có camera giao thông quay lại. 10 giờ 10 phút tới cửa cao ốc Nhân Phụ.”

Sếp Trần nghe vậy liền nói với cảnh sát bên cạnh: “Lập tức đi điều tra.”

Dương Tu thấy anh hờ hững đưa ra chứng cứ thì cau mày: “Anh đã chuẩn bị chứng cứ ngoại phạm từ trước! Mấy lời tình tứ và cử chỉ vuốt ve giữa anh và em đều là giả sao?” Cô ta nghĩ đến gì đó, hét lên: “Anh ấy dùng thuốc bôi trơn, chưa kịp tắm rửa sẽ để lại vết tích, kiểm tra anh ấy sẽ biết ngay! Mặc dù chúng tôi rất hòa hợp, nhưng chỗ đó của anh ấy quá...”

Máu khắp người Chân Ý xộc lên đầu, trước đó nghĩ rằng Dương Tu là người bị hại nên cô đã cố gắng kiềm chế, nhưng Dương Tu ăn nói không chừng mực,

ảo tưởng về việc riêng tư của anh trước mặt người khác. Dây cung lý trí trong đầu cô đứt “phụt”.

Cô lao tới chỗ Dương Tư, nhưng Ngôn Cách dự cảm từ trước nên đã không chế cánh tay và thân thể cô.

“Cô nói dối!”

Dương Tư chê cười: “Chân Ý, trái tim người đàn ông cô yêu mười hai năm luôn chứa đựng người khác, cô ghen tị với tôi à?”

“Cô...” Chân Ý bình tĩnh trở lại. Cô rất rõ người cưỡng hiếp Dương Tư không phải Ngôn Cách. Cô không ghen tị, không ác cảm mà chỉ đau lòng, đau đến mức hốc mắt rung rung. Ngôn Cách là người đàn ông thanh khiết như vậy, Dương Tư lại miêu tả anh bằng những ảo tưởng ghê tởm thấp hèn đến thế! Cô không hiểu Dương Tư, chưa bao giờ hiểu. Cô cho rằng khi thực sự yêu một người thì không nên làm nhục anh ấy.

Ngôn Cách lẽ nào không biết tâm tư Chân Ý, anh hiểu rõ cô tin anh, càng tin tưởng tình cảm thề nguyện không đổi anh dành cho cô. Anh biết Chân Ý không nghi ngờ cũng không ghen tuông, chỉ thương xót cho anh. Anh ôm chặt lấy thân thể run rẩy của cô, kê sát tai cô rót giọng rất khẽ, giới hạn cho một mình cô nghe: “Chân Ý, anh không sao.”

Chân Ý ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn anh, dòng lệ trào lên hốc mắt. Cô biết mà! Cô biết anh thanh nhã từ tận cốt tủy, bị mang tiếng oan không tức giận, bị chửi rủa không hận thù, bị nói xấu cũng không nổi cáu, luôn thờ ơ nói “không sao cả”, nhưng cô sẽ đau lòng! Dù khi đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, anh không nói một lời cũng không tranh cãi vì mình một câu, nhưng cô cũng đau lòng đến run gan.

Ngôn Cách thấy đáy mắt cô long lanh ánh nước thì ngẩn người. Một giây sau, anh hỏi Dương Tư bằng giọng nói lạnh nhạt: “Cô nói nghi phạm bắt cô ở bãi đỗ xe phải không?”

“Đúng.”

“Bãi đỗ xe nào?”

“Dưới văn phòng chúng tôi.”

“Cô biết bây giờ cô đang ở đâu không?”

“Có ý gì?” Dương Tư không hiểu, nhìn quanh, “Đây là tòa nhà văn phòng mà.”

“Văn phòng các cô ở cao ốc Lan Quế quận Thanh Giang, chúng ta đang ở cao ốc Nhân Phụ quận Lan Đình. Cô không biết mình tới đây bằng cách nào sao?”

Dương Tư không trả lời được.

“Lúc cô miêu tả lại quá trình quan hệ không hề nhắc tới đau đớn. Cô Dương, lúc cảnh sát tìm được cô, cô bị treo bằng dây thừng gần như ngạt thở, cô không cảm thấy đau đớn ư?”

Dương Tư sờ cổ, dáng vẻ không biết chuyện gì.

“Cô Dương, cô bị thôi miên. Toàn bộ những chuyện cô cho rằng đã xảy ra là ảo tưởng của cô. Vì vậy, cô không cảm thấy xấu hổ đau đớn mà phối hợp với nghi phạm hoàn thành hành vi của hắn. Mùi hương ngọt ngào cô ngửi thấy lúc đầu không phải thuốc mê, mà là thuốc an thần hiếm gặp trên thị trường, có thể ổn định cảm xúc, gia tăng tốc độ thôi miên. Có một số phần tử ngoài vòng pháp luật sẽ dùng nó để trộm cắp.”

Mọi người nhìn trân trân. Quý Dương nhíu mày: “Kẻ tình nghi chúng ta cần tìm có thể đã lấy được thứ thuốc an thần đặc biệt nào đó, còn biết thôi miên?”

“Phải.”

Nhưng ánh mắt của Quý Dương vẫn tập trung vào Ngôn Cách, bởi anh cũng phù hợp với điều kiện này. Ngôn Cách hiểu, nhưng những gì nên nói đã nói rõ ràng rồi, anh sẽ không đi theo cảnh sát nữa: “Tôi đã giải thích rõ rồi nên sẽ không đến Cục Cảnh sát nữa. Camera giao thông có vấn đề hẵng tìm tôi.”

Dương Tư ngây người như phỗng, khuôn mặt không còn ánh sáng. Nhân viên y tế đỡ cô gái đỡ dẫn đó nằm xuống cáng rồi khiêng đi. Sau khi bàn bạc, Quý Dương và sếp Trần quyết định chờ tinh thần Dương Tư khôi phục lại rồi hỏi tiếp. Nhân viên pháp chứng cũng đã hoàn thành công việc thu thập.

Lúc rời cao ốc, mặt Chân Ý còn vương nước mắt. Ngôn Cách nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, khẽ nói: “Việc này có gì đáng khóc chứ?”

Chân Ý tủi thân: “Tại anh đấy, sao anh không phản bác cô ta từ sớm?”

Chân Ý hiểu anh có thói quen tôn trọng danh dự của nạn nhân là phái nữ. Dù bị Dương Tư nói xấu, anh vẫn lễ độ từ tận cốt tủy, không muốn chà đạp thể diện cô ta trước mặt người khác cho đến khi Chân Ý bật khóc.

Về đến nhà đã quá mười hai giờ đêm. Vừa vào cửa thì nhận được tin nhắn của Tư Côi báo chứng cứ ngoại phạm của Ngôn Cách không có vấn đề. Tâm trạng Chân Ý sầu thảm, ủ rũ nằm bẹp trên sofa. Ngôn Cách ở bên, đặt hộp thức ăn người nhà chuẩn bị sẵn lên bàn trà, mở ra. Chân Ý ngược mắt: “Anh chưa ăn tối à?”

“Ăn rồi. Biết tối nay em làm thêm giờ mệt mỏi nên đi chuẩn bị thức ăn khuya.”

Cô chán nản, định nói không muốn ăn nhưng lại ngửi thấy mùi cải bẹ. Ngẩng đầu lên nhìn, một đĩa cải bẹ thơm ngát, một đĩa dưa chuột dầm, mấy xiên thịt nướng thì là, hai bát cháo bèo ngư hải sản, một bát gà nấu tương... Cô bò dậy khỏi sofa, ngồi khoanh chân trên thảm trải sàn, nhận đĩa và thìa Ngôn Cách đưa tới, ăn chậm rãi.

“Ngôn Cách, lúc ở hiện trường gây án, em nhận được điện thoại của người kia.”

Ngôn Cách hơi sững người, không đưa ra quan điểm, tiếp tục ăn cháo.

“Em đã hứa với anh không liên lạc với anh ta nữa, nhưng anh ta đã tìm được số điện thoại của em. Em cảm thấy anh ta là kẻ tình nghi quan trọng. Em thật không biết sao bạn của chị gái lại đột nhiên trở thành như vậy.”

Ngôn Cách cảm thấy có một số việc không thể giấu cô nữa: “Có nhớ thí nghiệm tinh thần của tổ chức MSP anh từng nói không?”

“Nhớ chứ. Em đang muốn nói với anh chuyện này. Thôi miên làm người ta nhảy lầu có phải là phương thức loại bỏ vật thí nghiệm của tổ chức MSP không? Ngụy tạo thành tự sát, thần không biết quỷ không hay.”

Ngôn Cách hơi bất ngờ: “Em điều tra rồi à?”

“Vâng. Năm nay xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, xâu chuỗi lại sẽ có điểm tương tự. Sao em có thể ngồi yên chứ?” Cô đặt đĩa xuống, “Người nhảy lầu tự tử đều đến từ cô nhi viện số 3 Thâm Thành, hồ sơ của họ đều biến mất. Có phải nhiều năm trước người của MSP đã rút ngẫu nhiên một bộ phận trẻ mồ côi làm thí nghiệm không?”

Ngôn Cách gật đầu. Chân Ý không ngờ mình lại có thể suy luận đúng hướng, cảm xúc chán nản lập tức bay biến: “Nhưng em không biết họ làm thí nghiệm thế nào, có thể nói với em không?”

Ngôn Cách nói: “Trong quá trình vật thí nghiệm trưởng thành họ sẽ bị kích thích đặc biệt, tổ chức quan sát và ghi chép phản ứng của họ.”

“Kích thích đặc biệt?”

Ngôn Cách buông thìa: “Anh lấy ví dụ. Thời thơ ấu, Tống Y được một người phụ nữ độc thân nghèo khổ nhận nuôi, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Năm mười bốn tuổi cô ấy bị cưỡng hiếp, người mẹ thì tự sát. Những điều này đều do thí nghiệm thay đổi, cũng là nguồn kích thích.”

Chân Ý mở to mắt, ấp úng hỏi: “Bị cưỡng hiếp, mẹ tự sát đều được sắp đặt từ trước ư?”

“Không thể nói họ sai khiến người ta làm tổn thương Tống Y và khiến mẹ cô ấy tự sát. Thay vào đó, họ sẽ dùng cách thức biến đổi ngầm khiến những người và việc đó chạm vào quỹ đạo cuộc đời của Tống Y, những chuyện cụ thể sẽ tự nhiên diễn ra.”

Chân Ý lạnh người. Nói như vậy, Đường Thường, Đường Vũ, Hoài Sinh và Hoài Như đều có cảnh ngộ tương tự. Đến cả Thích Cần Cần, Thích Hồng Đậu và Thôi Phi cũng rất có thể là đối tượng thí nghiệm, chẳng qua họ không thuộc nhóm cô nhi viện mà thôi.

“Mục đích của những thí nghiệm này là gì?”

Ngôn Cách mím nhẹ môi: “Lần trước đã nói với em rồi, MSP cho rằng có thể khám phá tinh thần và ý chí con người, khám phá cơ chế sinh ra một số bệnh tâm thần nhằm nghiên cứu một số loại thuốc không chế hay gây bệnh tâm thần. Đồng thời, còn có thể phát triển tinh thần con người.”

“Phạm vi thí nghiệm của họ lớn đến đâu?”

“Không có số liệu cụ thể, trải rộng khắp thế giới.”

Chân Ý buồn bã than thở: “Người bị xem là vật thí nghiệm không biết tình cảnh của mình, còn phải cắn răng chống lại vận mệnh gian khổ, thật đáng thương.”

Đáy mắt đen nhánh của Ngôn Cách thoáng niềm đau, cô không biết mình cũng là vật thí nghiệm, thậm chí hồi bé đã sớm bị phán định là phế phẩm thất bại.

Chân Ý nghiêng đầu tập trung một lúc, hỏi: “Kết hợp với sự kiện thôi miên trong vụ án “búp bê” này, người gọi điện cho em chắc hẳn là thành viên của MSP?”

“Ừ.”

“Tại sao anh ta lại theo dõi em?”

Ngôn Cách sững sờ, lập tức nói: “Muốn hiểu rõ tình hình vật thí nghiệm nhưng không muốn trực tiếp ra tay với mục tiêu. Trùng hợp là cuộc sống và công việc của em có liên can tới những người này.”

Lý do này không quá đáng tin, nhưng anh biết cho dù anh nói gì Chân Ý cũng tin tưởng vô điều kiện. Vì vậy, anh rất ghét nói dối cô. Nhưng anh cũng không có lựa chọn nào khác.

Quả nhiên, Chân Ý tin tưởng, thì thầm: “Không biết anh ta có liên lạc với chị gái không, em phải nói cho chị biết mới được.”

Ngôn Cách lại không kịp trở tay. Chân Tâm. Đau đầu nhất là vẫn còn một Chân Tâm. Lúc này, điện thoại Chân Ý rung chuông, là số lạ.

Chân Ý hốt hoảng nhìn Ngôn Cách, đặt điện thoại lên bàn trà rồi đẩy tới trước mặt anh. Ngôn Cách ấn phím chức năng loa ngoài, giọng nói truyền đến lại là của Doãn Đặc. Khàn đặc và bất lực. “Chân Ý, anh cần sự giúp đỡ của em.”

Lúc Chân Ý và Ngôn Cách tới Cục Cảnh sát, Doãn Đặc đang bị hỏi cung trong phòng thẩm vấn. Đẩy cửa vào, Doãn Đặc nhìn Chân Ý, khuôn mặt điển

tra mang cảm xúc phức tạp. Chân Ý nói với Quý Dương phía đối diện: “Tôi là luật sư của Doãn Đặc.”

Quý Dương: “Doãn Đặc là nhân viên nhà nước, phải tuân theo trình tự thẩm án nội bộ nên không có quyền giữ im lặng.”

Chân Ý hiểu rõ điều này. về mặt Doãn Đặc bình thân, nói với cô: “Chỉ nhờ em làm nhân chứng thôi.”

Cảnh sát có nhân chứng, và người Doãn Đặc tin tưởng là cô.

Quý Dương bắt đầu hỏi: “Mấy giờ trước, khi cảnh sát tới hiện trường trùng hợp anh cũng từng có mặt ở đó. Lúc ấy, một nhân viên công sở lái xe rời khỏi hiện trường đã nhận ra anh.”

Chân Ý hơi bất ngờ, nhưng vẫn đứng về phía Doãn Đặc, xen lời: “Nhân chứng thấy công tố viên Doãn đi vào à?” Tại thời điểm mấu chốt, “đi vào” và “đi ra” có khác biệt rất lớn.

Quý Dương lẽ nào không hiểu ý cô, thân nhiên nói: “Đi vào. Nhưng hung thủ thường có thói quen trở lại hiện trường.” Anh ta nhìn Doãn Đặc, “Lúc anh đi vào, bảo vệ không nhìn thấy anh. Nhân viên công sở đó không chạm mặt anh, nên anh không biết mình bị nhìn thấy.”

Doãn Đặc rất nhạy bén: “Khi tôi đi vào đúng lúc bảo vệ thay ca, chứ không phải cố ý trốn tránh.”

“Cao ốc Nhân Phụ mới tu sửa, chưa kịp lắp camera giám sát nên không thể quay lại tình hình trong tòa nhà, nhưng thang máy thì có camera. Anh có đi thang máy không?”

Câu này rõ ràng là đã biết còn cố hỏi. Doãn Đặc điềm tĩnh: “Tôi đang gọi điện thoại nên đã đi cầu thang.”

Trùng hợp ngẫu nhiên đặt vào thời điểm ấy sẽ khiến mọi chuyện trở nên sâu xa. Doãn Đặc bổ sung: “Dựa vào điểm này để suy luận tôi che giấu mọi người lên vào cao ốc thì thật quá khiên cưỡng.”

Quý Dương biết bản thân Doãn Đặc là công tố viên, không dễ đối phó. Nhưng anh ta đã có chuẩn bị: “Sau khi đi lên, anh đã âm thầm rời khỏi mà không gây sự chú ý của mọi người. Tại sao vậy?”

Chân Ý ngược mắt lên, lúc ấy Doãn Đặc ở trên tầng ư?

“Cảnh sát đã đến, tôi xuất hiện ở đó không thích hợp.” Doãn Đặc nói.

“Công tố viên Doãn, đây là chuyện tôi muốn hỏi, tại sao anh lại xuất hiện ở hiện trường sau khi vụ án xảy ra? Anh không phải là cảnh sát nên sẽ không nhận được trình báo, cũng không thể biết ở đó đã xảy ra chuyện gì. Dù có biết, việc anh phải làm là báo cảnh sát, chứ không phải chạy tới ngay. Anh giải thích như thế nào đây.”

Doãn Đặc không trả lời ngay, ánh mắt liếc về phía Chân Ý trong một giây ngắn ngủi rồi dời đi.

“Có người gọi điện bảo tôi tới.”

“Tới làm gì?”

“Nói...” Giọng Doãn Đặc chậm lại, “Một người bạn của tôi gặp nguy hiểm, muốn tôi tới cứu cô ấy.”

“Người bạn gặp nguy hiểm là Dương Tư phải không?”

“Không phải.”

“Là ai?”

Doãn Đặc im lặng không đáp.

“Người gọi điện cho anh là ai?”

Doãn Đặc day ấn đường, thở cục khế: “Tôi không biết.”

“Không biết?” Về mặt Quý Dương nghiêm nghị, “Một công tố viên phá án nhiều năm, nhận được điện thoại xa lạ mang tin tức phạm tội, không hỏi rõ nguyên do đã lỗ mãng chạy tới hiện trường. Anh biện hộ cho mình bằng cách nói này ư?”

Công tố viên Doãn ăn nói hùng hồn trên tòa án, giờ phút này lại không thể phản bác.

Chân Ý tiếp tục ngắt lời, hỏi Quý Dương: “Ai báo cảnh sát?”

“Trong điện thoại nói là bảo vệ tuần tra.” Quý Dương không tỏ cảm xúc, “Nhưng khi chúng tôi điều tra thì bảo vệ cao ốc đều nói họ không biết chuyện.”

Người báo cảnh sát là kẻ bị tình nghi. Nhưng lúc cảnh sát chạy tới, Dương Tư vẫn chưa chết vì ngạt thở, chứng tỏ nghi phạm đã báo cảnh sát từ trước. Có lẽ lúc Chân Ý chạy lên tầng, cảnh sát đã trên đường đi tới rồi. Tại sao hấn lại nương tay với Dương Tư chứ?

Chân Ý hỏi: “Đã điều tra điện thoại trình báo chưa?”

“Giấu số quốc tế, thay đổi địa chỉ từng giây.”

“Quả nhiên là vậy.” Chân Ý nói, “Chuyện này xảy ra ở văn phòng luật của tôi. Sau khi lên tầng tôi cũng nhận được điện thoại không hiện số. Tôi đoán số đó gọi cho công tố viên Doãn, tôi và đường dây nóng của cảnh sát. Đó chính là của nghi phạm. Tôi tin rằng Doãn Đặc đã bị nghi phạm gọi tới.”

Cô thoáng cảm thấy mình chính là cô gái gặp nguy hiểm mà Doãn Đặc nhắc đến, điều này khiến lòng cô vô cùng khó chịu. Anh cho rằng cô gặp nguy hiểm mới chạy tới, không báo cảnh sát là vì muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho cô. Giờ này bị thẩm vấn, anh lại ngại mở lời.

Quý Dương không hề tán đồng: “Công tố viên Doãn không có chứng cứ ngoại phạm.”

“Tôi chạy bộ ở công viên Hoàng Hậu gần đó.”

“Không ai có thể chứng minh.”

Chân Ý nhú mày: “Cảnh sát Quý, những điều này không đủ để nghi ngờ Doãn Đặc.”

Quý Dương nhượng chân mày, không đáp mà tiếp tục hỏi Doãn Đặc: “Trước khi tới thành phố K xin lỗi gia đình nạn nhân, Trịnh Dĩnh đã từng gọi điện cho anh.”

“Đúng. Cô ấy vẫn là trẻ con, tôi khích lệ cô ấy dũng cảm đối mặt và cầu xin tha thứ.”

“Nói vậy, anh rất rõ hành trình của cô ta, biết cô ta sẽ đến thành phố K.”

Doãn Đặc không đáp.

“Dương Tư thì sao, nghe nói có quan hệ khá thân thiết với anh?”

“Có ý gì?”

“Có hai nguyên nhân để anh nương tay với Dương Tư. Một, cô ta chỉ biện hộ thay Hoài Như, người nên bị xử phạt là Hoài Như. Hai, anh có tình cảm riêng tư với cô ta, sau khi quan hệ tình dục không nở giết cô ta nên báo cảnh sát.”

Trước đó, Doãn Đặc còn có thể bình tĩnh, nghe đến nguyên nhân thứ hai anh không dẫn nổi nữa: “Tình cảm riêng tư?” Anh dựa vào ghế, giận quá hóa cười, “Quý Dương, tôi thật sự quen người bị hại. Trong công việc, cô ta đã ám chỉ nhiều lần, có thể kiểm tra tin nhắn và email. Nếu tôi muốn chiếm đoạt cô ta, không cần chờ đến bây giờ, cô ta đã tự dâng tới cửa rồi!” Anh nói rồi lại cảm thấy luống cuống, bất lực day mắt, hạ giọng: “Xin lỗi.”

Quý Dương bắt được đầu mối: “Ý anh là cô ta thích anh?”

“Không phải, tình cảm của cô ta là một kiểu ảo tưởng, không thật lòng mà chỉ ham hư vinh. Thứ cô ta thích là cảm giác thể hiện bản lĩnh, có thể khiến người ta hâm mộ. Đàn ông phù hợp điều kiện này cô ta đều thích.”

“Nghe anh nói vậy, hình như anh rất thận trọng với phái nữ.”

Im lặng vài giây, mắt Doãn Đặc hần sâu: “Anh muốn nói gì?”

“Trong quá trình trưởng thành không có vai trò của người mẹ. Điều này có ảnh hưởng tới cách thức kết giao và đối đãi với phái nữ phải không?”

Quý Dương thăm vấn Doãn Đặc với tư thái cay nghiệt, “Liệu anh có tò mò và khẩn trương khi tiếp xúc với phái nữ, đặc biệt là trong hành vi giao hợp không?”

Phân tích việc riêng tư trần trụi như vậy khiến da đầu Chân Ý nổi tung, lúng túng và quẫn bách.

Phòng thăm vấn yên tĩnh cực kỳ, không khí căng như dây cung. Bàn tay Doãn Đặc siết lấy cạnh bàn, chậm rãi, dùng sức, nắm thành quả đấm. “Anh điều tra tôi?”

Quý Dương không đáp, nghiêm mặt vạch trần không thương tiếc: “Lúc phác họa tâm lý nghi phạm, tôi từng nghi ngờ, hung thủ của vụ giết người liên hoàn này bị liệt dương hoặc là phụ nữ. Sau khi Dương Tư bị hại, tôi đã xác định lại bức phác họa trước đó. Hắn tò mò và nhạy cảm với thân thể phái nữ, mấy lần trước dùng dụng cụ giả mô phỏng quan hệ tình dục, lần này cuối cùng không kiếm được mà đích thân ra trận. Công tố viên Doãn, anh 28 tuổi, tuổi trẻ đầy tiềm năng, lại điển trai cuốn hút. Anh quen mấy cô bạn gái rồi? Đã quan hệ tình dục với phái nữ chưa?” Câu hỏi trực tiếp, không chút tế nhị.

Cầm Doãn Đặc đành lại, nhìn chăm chăm Quý Dương không nói tiếng nào.

Chân Ý ngồi cạnh, toàn thân run lên. Cô chỉ đứng ngoài thôi đã không chịu được nổi khuất nhục rút gân lột da này. Nhưng là người thẩm vấn, mức độ của Quý Dương chỉ có tăng dần: “Bố anh là lính cứu hỏa, mười tám năm trước đã hi sinh trong một vụ hỏa hoạn rất lớn ở quận Yên Giác. Vụ hỏa hoạn thiêu chết sáu người lính cứu hỏa. Nguyên nhân không chỉ bởi lửa lớn mà còn vì nhận định phương án cứu nạn sai lầm. Là trung đội trưởng, bố anh khó chối bỏ trách nhiệm. Năm người còn lại được phong liệt sĩ, duy chỉ có bố anh bị xử phạt và bêu danh sau khi qua đời. Anh luôn không tin. Sau khi trở thành công tố viên, vẫn luôn điều tra chuyện năm đó. Cuối cùng tới mười tám năm sau, chân tướng sáng tỏ, Cục trưởng Cục Phòng cháy Chữa cháy đã đùn đẩy trách nhiệm khiến bố anh làm người chết thay. Công tố viên Doãn, đây chính là nguyên nhân kích thích anh!”

Chân Ý khó thở. Không ngờ anh Doãn luôn nho nhã cởi mở, nụ cười ôn hòa lại trải qua những chuyện này.

Đôi mắt trong suốt của Doãn Đặc lóe lên ánh nước, thoáng qua rồi biến mất. Anh cố hết sức giữ bình tĩnh, nói chậm rãi mà mạnh mẽ: “Tôi luôn tin bố mình. Sự thật được sáng tỏ không thể kích thích tôi.”

“Trận hỏa hoạn năm đó bắt nguồn từ một công nhân ở ký túc xá công xưởng. Bà ta đã sử dụng thiết bị điện công suất lớn trái quy định, nhưng không phải chịu trách nhiệm hình sự.” Quý Dương phớt lờ giải thích của Doãn Đặc: “Bị đối xử bất công như vậy, anh ghi hận trong lòng. Người bố mà anh sống nương tựa bị thiêu sống nhưng không có ai đền mạng cho ông, lại còn phải chịu lời trách móc tàn nhẫn nhất. Công tố viên Doãn, anh căm thù tất cả biểu hiện giả dối và sự bất công. Anh muốn đích thân trừng trị những tội phạm mà luật pháp không thể xử phạt.”

“Không có chuyện đó.” Dưới hàng mày rậm, ánh mắt Doãn Đặc sâu thẳm mà tàn nhẫn, “Mặc dù căm giận, nhưng tôi không nghĩ đến chuyện đích thân trừng phạt. Bố tôi đã nói, dù là đối đãi với tội phạm cũng phải dùng cách công bằng và rõ ràng!”

“Quả thật hồi nhỏ anh đã học được những điều này từ bố mình, nên trước mặt người khác, anh luôn lạc quan cầu tiến.” Quý Dương vặn hỏi gần như tàn

nhẫn, “Nhưng bố anh chết thảm, hàm oan xuống nơi chín suối, mẹ anh lại vứt bỏ anh từ quá sớm. Sau khi mất bố, anh vượt qua trăm cay nghìn đắng đi tìm bà ta. Bà ta đã có gia đình mới, cự tuyệt anh từ ngoài cửa. Bà ta lừa anh tới khu vui chơi, bỏ anh ở vòng đu quay rồi lên rồi đi.

Đêm đó trời nổi bão, nhân viên khu vui chơi tới cứu anh nhưng anh ôm lan can không chịu đi bảo phải đợi mẹ. Thậm chí chuyện này còn được đăng lên mục xã hội trên báo. Mặc dù ông bác giàu có cả đời không lập gia đình đã nhận nuôi anh, xem anh như con ruột, nhưng một doanh nhân bận bịu không thể an ủi tâm hồn một đứa trẻ bị tổn thương.”

Chân Ý giật mình, nhìn dáng vẻ Doãn Đặc run rẩy cắn chặt răng, cô không khỏi thương xót đến đau lòng. Cô muốn bảo dừng, nhưng giọng Quý Dương hà khắc hơn, tốc độ cực nhanh: “Công tố viên Doãn, những nỗi bất hạnh này đủ để phá vỡ thế giới quan mà bố anh đã tạo dựng trong anh từ thuở nhỏ.

Anh căm thù người sơ suất hại chết nhân viên nhà nước nhưng lại nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật. Anh còn khát vọng nhận được sự quan tâm của phái nữ, lại sợ họ lừa gạt và vứt bỏ! Đây là chân dung tội phạm vụ án giết người liên hoàn này và anh lại phù hợp với tất cả chi tiết.”

“Đủ rồi!” Doãn Đặc thốt ra hai chữ trầm thấp, đôi mắt đen nhánh nhìn Quý Dương chằm chằm, đã sớm tích tụ nước mắt. Tay anh siết chặt mép bàn, sức lực rất lớn, khiến cái bàn run nhẹ. “Tôi không quan tâm học thuyết của anh là gì, cũng không quan tâm cái gọi là những trải nghiệm thời thơ ấu sẽ ảnh hưởng tới tính cách một người, khiến anh ta lệch lạc trở thành kẻ chống xã hội ra sao. Tôi không biết những thứ chó má anh nói và cũng không muốn hiểu!”

Dưới ánh đèn trắng toát, mặt Doãn Đặc đỏ lựng, hốc mắt sâu thẳm lóng lánh ánh lệ. Giờ đây, người đàn ông luôn nho nhã điềm tĩnh này đang run rẩy, giọng trầm như sắt: “Tôi chỉ biết một điều. Đúng! Trên thế giới này, quả thật là có những người sau khi gánh chịu sự bất công và gặp cảnh ngộ thê thảm đã trở thành kẻ tình nghi đi trả thù xã hội và người vô tội. Thế nhưng trên thế giới này, còn có một nhóm người khác. Họ bền bỉ, bất khuất và không bị vận mệnh đánh ngã. Sau khi bị đối xử bất công, họ vô cùng coi trọng ý nghĩa của sự công bằng và sẽ trở thành người đối lập với kẻ tình nghi!

Họ sẽ trở thành người đi bắt kẻ tình nghi.” Từng chữ âm vang, dứt lời thành tiếng.

Chân Ý rung rung nước mắt. Có câu hoàn cảnh quyết định nhân tính. Nào ai hay biết, trong hoàn cảnh ác liệt ấy có người sẽ lựa chọn dễ dàng sa đọa, nhưng cũng có người lựa chọn nổi đau Niết Bàn. Chính vì có nhóm người thứ hai mà thế giới này mới luôn tràn đầy hy vọng, phấn chấn lòng người.

Trong không gian tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Quý Dương không nói lời nào. Doãn Đặc duy trì tư thế cứng ngắc và kiên quyết, không hề cử động.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Chân Ý muốn nói gì đó với Doãn Dục, chưa kịp xoay người, anh đã ôm lấy cô từ phía sau. Toàn bộ nước mắt kìm nén rơi lên cổ cô. Cô sững người.

“Chân Ý, một lát thôi.”

Màn tra hỏi kiểu lột trần vết sẹo này khiến anh chảy máu đầm đìa. Giờ đây, người đàn ông này yếu ớt và bất lực vô cùng.

Mắt Chân Ý lại ngấn nước. Nhưng ngay sau đó, bên kia hành lang vọng tới tiếng bước chân quen thuộc, Ngôn Cách đi tới. Anh sừng sốt một lát, dần dần cau mày, có thể thấy anh không vui. Lẳng lặng nhìn Chân Ý vài giây, thấy cô chỉ tỏ vẻ khó xử chứ không giãy khỏi Doãn Dục, Ngôn Cách hơi nheo mắt, không bằng lòng biến thành không vui vẻ. Nhưng anh không thể nói gì cả. Nhìn cô hồi lâu, anh rất không hài lòng dứt tay vào túi quay đi. Kết quả là... anh không đi, chỉ đứng ở hành lang như vậy, đưa lưng về phía cô, thể hiện rằng... anh không nhìn thấy cô. Chân Ý á khẩu. Cuối cùng Doãn Dục buông cô ra, nói câu “cảm ơn” ngắn gọn rồi rời đi.

Chân Ý được giải phóng, chạy tới ôm tay Ngôn Cách. Anh liếc nhìn cô, giọng nói bình thản: “Mười chín giây.”

Vậy mà cũng tính giờ... Chân Ý khẽ giải thích: “Anh ấy buồn mà.”

Ngôn Cách: “Có cảnh sát Quý ở đó, sao công tố viên Doãn không ôm anh ta? Anh ta cao hơn, xét về mặt tâm lý, ôm anh ta có cảm giác an toàn hơn.”

Chân Ý: “...” Trời ạ, không thể nói xuôi với anh được, dứt khoát đánh trống lảng, giả vờ giả vịt ngáp thật dài: “Buồn ngủ quá.”

Quả nhiên Ngôn Cách đã di dời sự chú ý: “Về nhà thôi.”

Chương 15-4

Chương trước Chương tiếp

Typer: Lam Anh

Chân Ý mệt rã rời. Vừa vào cửa cô đã leo lên giường bằng cả tay lẫn chân, cuộn chần một vòng rồi không nhúc nhích. Ngôn Cách nhìn cô. Dưới ánh đèn ngủ mờ lung, cô đặt lưng chưa tới vài giây đã ngủ mất. Cô chìm vào giấc ngủ cực nhanh, chưa được một lát hơi thở đã nhẹ đi nhiều.

“Chân Ý?”

“Hả?” Cô trả lời trong giấc ngủ chập chờn.

“Rửa mặt rồi ngủ tiếp nhé?”

“Ừm.” Cô lười biếng mở mắt, hình như bị đánh thức nên tủi thân, làm nũng, “Anh cho em ngủ một lát nhé, chỉ một lát thôi.”

Đôi mắt đen láy đau thương nhìn anh, như con sóc van cầu được ôm.

Anh không lay chuyển được cô, khẽ nói: “Được.” Nhưng vẫn định lấy nước rửa mặt cho cô.

Anh chưa kịp đứng dậy, cô đã kéo tay anh, híp mắt mím môi cười: “Anh đã đồng ý với em rồi, để em ngủ một lát.”

Anh chợt phát giác, “để em ngủ một lát” mà cô nói có một ý nghĩa khác. Là ngủ cùng anh, lại bị trêu ghẹo rồi. Ngủ nửa chừng tỉnh lại còn trêu anh được, thật là phục cô luôn. Nhưng có lẽ cô thật sự mệt mỏi, không tiếp tục đùa mà nhắm mắt lại, hai tay còn lười biếng níu lấy anh.

Anh ngồi bên giường, ngón cái khẽ vuốt mu bàn tay cô, tạm thời không muốn đứng dậy. Chợt nghe cô mơ màng lắm bảm: “Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Anh đừng ghen mà, em thích anh nhất. Chỉ thích anh thôi.”

“Ừ, anh biết.” Anh cúi người nhích tới, đặt một nụ hôn lên mắt cô.

Cô cảm thấy ngứa, tay gạt gạt dụi mắt, dụi hết nụ hôn của anh.

“...”

Trên giường, cô lăn một vòng điều chỉnh tư thế ngủ, trong mộng nhớ ra gì đó, khẽ lắm bảm: “Ngôn Cách, chúng ta giúp anh Doãn nhé?”

Ngôn Cách đứng dậy đi lấy nước, ngâm khăn rửa mặt cho cô hai lần. Cô bị quấy rối, không hài lòng lắm, quay ngoắt đầu tránh đi kêu “hừ hừ”, anh mất cả buổi trời mới xong xuôi. Anh lau nốt tay chân cho cô, xem chừng đã sạch sẽ thì đắp kín chăn. Cô sớm đã say giấc, dáng ngủ bình an.

Cất khăn và chậu đi, Ngôn Cách gọi điện: “Anh Quý Dương, mời anh đến một chỗ.”

Ngoài phòng làm việc ở tầng mười cao ốc Nhân Phụ vẫn giăng dây cảnh báo. 5 giờ rưỡi sáng, đèn hành lang đã được sửa lại, quăng đường ngời sáng. Quý Dương vừa thấy Ngôn Cách đã đi thẳng vào vấn đề: “Anh nói lần này có hai vụ án ư?”

“Đúng. Tôi đã nói tình hình cụ thể qua điện thoại rồi. Tôi không rõ vụ “kẻ vạ đạo”, chắc hẳn giống bức phác họa của anh. Nhưng vụ “búp bê” của Trịnh Đình và Dương Tư đều sử dụng thôi miên.”

Quý Dương ngẫm nghĩ: “Trạng thái khi chết của Trịnh Đình và Dương Tư giống nhau như đúc với mấy người chết trước đó.”

“Hiện trường vụ Trịnh Đình là phòng kín, những vụ khác đều ở nơi trống trải. Cách ăn mặc của Trịnh Đình tinh tế và lộng lẫy hơn những người khác...” Ngôn Cách chỉ vào tấm gương trong phòng làm việc và vòng tròn màu máu. “Ký hiệu này giống ở hiện trường tử vong của Trịnh Đình. Theo tôi biết, mấy vụ giết người trước tuy có vòng máu nhưng không giống như vậy. Chắc anh

cũng cảm nhận được, lấy danh nghĩa “kẻ vệ đạo” trừng phạt Trịnh Đình và Dương Tư là rất khiên cưỡng. Trịnh Đình đã được tha thứ, còn Dương Tư chẳng qua chỉ ra tòa biện hộ giúp Hoài Như.”

Cuối cùng Quý Dương thở dài, thừa nhận sai lầm: “Anh nói đúng. Rất có khả năng là hai vụ án, một là “kẻ vệ đạo”, một là “búp bê”. Và lại, “kẻ vệ đạo” gây án vào mỗi tháng trong vòng nửa năm trước, rất có quy luật, sau vụ cuối hồi tháng Sáu thì dừng lại. Bây giờ là tháng Mười một. Vụ “búp bê” xuất hiện hai người bị hại, lại cách nhau chưa đến ba ngày.”

Ngôn Cách hỏi: “Nói như vậy, tại sao kẻ giết người liên hoàn lại tạm dừng quy luật của hẳn?”

“Tâm trạng thay đổi, đột nhiên nghĩ thông, chết ngoài ý muốn, đều có cả.” Quý Dương dựa vào tường, thở dài, “Thật ra, có những vụ án không xuất phát từ thù hận nên không thể điều tra từ mối quan hệ xã hội của người chết, dựa vào phác họa tâm lý thì chỉ có thể lần theo phạm vi bao quát rồi điều tra loại trừ, rất khó xác định chắc chắn. Ví dụ vụ “kẻ vệ đạo” nửa năm trước, thành phố K có hai mươi nhân viên nhà nước phù hợp với bức họa kẻ tình nghi. Có điều vụ của Trịnh Đình và Dương Tư đã giúp chúng ta thu hẹp phạm vi tới công tố viên Doãn.” Quý Dương day mắt, mấy ngày qua thức đêm liên tục, rất mệt mỏi: “Lúc thẩm vấn công tố viên Doãn, tôi cũng rất khó chịu. Nhưng là người xét hỏi, tôi không thể đồng cảm. Không tới thời khắc cuối cùng, không ai biết được chiến hữu thuộc một chiến hào rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu.”

“Tiếp theo cảnh sát định làm gì?”

“Nếu là “kẻ vệ đạo”, có lẽ chỉ có thể chờ hẳn gây ra vụ án kế tiếp.” Quý Dương nói.

“Trịnh Đình và Dương Tư thì sao, anh có thể gạt bỏ phán đoán sai lầm lúc trước để phân tích lại một lần không?”

“Có ý gì?”

“Tôi đang nghĩ liệu hai vụ án này có yếu tố cá nhân hay không.”

“Yếu tố cá nhân?”

“Trong vụ “kẻ vệ đạo”, công tố viên Doãn Đặc rất phù hợp với bức họa kẻ tình nghi, nhưng không có chứng cứ. Còn trong vụ “búp bê”, hai nạn nhân đều có liên hệ với Doãn Đặc. Trịnh Đình gọi điện cho anh ta, còn Dương Tư thì có ý với anh ta.”

Quý Dương sửng sốt: “Ý của anh là?”

“Có người đã biết danh sách nghi phạm trong vụ “kẻ vệ đạo”, mô phỏng và sử dụng hai nạn nhân có liên quan với Doãn Đặc để vu oan giá họa.”

Quý Dương cảm thấy khó nhằn: “Nếu là vậy thì phạm vi rất lớn. Vốn dĩ nghề công tố viên này dễ gây thù hằn.”

Dòng suy tư của Ngôn Cách thông suốt: “Nạn nhân của hai vụ án này có gì khác “kẻ vệ đạo”? Điểm khác biệt hẳn là có thể để lộ thông tin của tội phạm.”

Quý Dương lập tức nhớ ra: “Thuốc bôi trơn.”

Ánh rạng đông chiếu vào từ cửa sổ, buổi sáng tĩnh lặng. Giọng anh ta chậm rãi mà mạnh mẽ: “Với Trịnh Đình và Dương Tư, hung thủ đều dùng thuốc bôi trơn chứng tỏ hẳn rất chu đáo với phụ nữ.”

Ngôn Cách nhíu mày trầm lặng hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó. Cảm giác quái dị lúc rời khỏi hiện trường tội qua, giờ phút này cuối cùng đã... Anh quay đầu nhìn sợi dây treo Dương Tư, một đầu buộc lên tường. Từ trên xuống dưới là một loạt thanh gỗ trang trí. Lúc ấy trên cổ Dương Tư có buộc dây, sợi dây được vòng qua thanh gỗ ở giữa rồi kéo xuống buộc lại ở bên dưới, hung thủ đã dùng sức kéo căng rồi cố định. Sợi dây quá dài, còn thừa một đoạn, nó được quấn qua thanh gỗ ở giữa chứ không phải chỗ cao nhất.

Anh đứng sát tường, vươn tay là dễ dàng chạm vào thanh gỗ cao nhất. Anh nghĩ, nếu là Chân Ý, nhảy lên cùng lắm chỉ vừa chạm tới thanh ở giữa. Quý Dương trông thấy động tác của Ngôn Cách liền nghi ngờ: “Là một người đàn ông vóc dáng thấp... Phụ nữ!” Anh ta sừng sốt: “Nhưng nạn nhân có trao đổi với nghi phạm mà!”

Ngôn Cách rút tay lại, bỏ vào túi: “Nhà thôi miên giỏi có thể sử dụng đồ giả để khiến người bị thôi miên sản sinh ký ức chân thật nhất.”

Quý Dương cứng lưỡi. Một phụ nữ thôi miên lừa một phụ nữ khác khiến cô ta nảy sinh ảo giác. Sau khi có được “cảm giác” và lời khai của nạn nhân, nghi phạm mang bộ phận sinh dục giả đi, khiến mọi người khẳng định kẻ gây án là đàn ông. Thật đáng sợ!

Quý Dương: “Công tố viên Doãn Đặc luôn giữ mình trong sạch, không đáng ghét đến mức khiến phụ nữ thù hận sâu sắc như vậy.”

Ánh nắng đầu tiên của buổi sáng sớm hắt vào, Ngôn Cách nhíu chặt mày: “Có sự tình rất kỳ lạ. Nghi phạm thôi miên Trịnh Đình khiến cô ta tự sát, còn mình rời khỏi hiện trường. Nhưng đến vụ Dương Tư, cô ta lại tự đến hiện trường rồi báo cảnh sát, không cho Dương Tư chết. Nguyên do là gì?”

“Liệu có phải thứ kẻ tình nghi muốn là lời khai của nạn nhân? Lúc ấy, luật sư Chân cũng chịu đả kích rất lớn, tâm trạng mất khống chế. Cô ta không chỉ trả thù một người, mà là cả công tố viên Doãn và luật sư Chân!”

Ngôn Cách sừng sốt, trái tim bỗng lạnh toát như bị gió lùa.

Anh chạy vụt đi, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra. Lẽ ra, anh sớm nên nghĩ đến người phụ nữ điên Hoài Như kia!

Chân Ý ôm chần, cuộn tròn người lại, ngủ say sưa. Trong mộng lung, cô nghe thấy giọng nói vui vẻ của mình: “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi!”

Ừm? Cô ngủ chưa đầy một tiếng, sao có thể dậy được? Không phải trai của cô đang ở bên cô sao. Cô nhắm mắt, vươn tay sờ soạng, trông tròn. Giọng nói vẫn tiếp tục: “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi...”

Cô quá mệt, mơ màng mở mắt ra, lập tức giật thót, nhảy phắt ra sau, hoàn toàn hết cơn mộng mị.

Trước mặt cô là một tấm gương, trên vẽ cái vòng máu me. Tấm gương treo bộ phận sinh dục giả của phái nam cực lớn! Trái tim cô đập dữ dội vì tình giác đột ngột và sợ hãi.

Rèm kéo kín, phòng ngủ buổi sáng sớm rất u ám. Trong gương, vẽ mặt cô hãi hùng, tái mét, trên cổ... buộc một cái vòng ren, đầu kia... Trái tim cô gần như nhảy khỏi cổ họng, quay đầu lại chỉ thấy một người phụ nữ ngồi ở đầu giường, đôi môi đỏ sẫm nở nụ cười kỳ dị.

Chân Ý nhảy khỏi giường, nhưng phát hiện trên cổ đã bị buộc vòng. Hoài Như giật mạnh, cô gục xuống giường. Lực kéo quá lớn, cổ họng cô đau thối, nhưng không phát ra được tiếng nào. Hoài Như lúi lúi cô đến trước mặt, tay bịt mũi cô. Chân Ý kinh hãi, nhanh nhẹn lộn vòng ra sau, đá vào tay Hoài Như. Một tiếng “choang” lạnh lạnh vang lên, thủy tinh đập xuống đất vỡ tan tành. Chân Ý tóm lấy sợi dây nhảy xuống giường, tay giật mạnh, kéo ngã Hoài Như. Thấy Hoài Như chuẩn bị bò dậy cô xoay người nhào tới, cầm sợi dây quấn chặt cổ Hoài Như.

“Hoài Như, cô thích giết người kiểu này sao? Cô thích kiểu cảm giác này sao?”

Con ngạt thở ép Hoài Như phát điên. Cô ta ra sức giãy giụa, ngón tay cào xước mặt Chân Ý để lại một vết rướm máu. Chân Ý bị đau, ôm mặt. Hoài Như giằng thoát ra, lồm cồm bò sang bên kia giường, ôm ngực thở hổn hển. Chân Ý muốn đuổi tới, nhưng lại ngửi thấy mùi hương ngòn ngọt tỏa ra từ chiếc bình thủy tinh vừa mới vỡ.

Chân Ý biết đây là thuốc an thần, hỗ trợ thôi miên mà Ngôn Cách nói. “Hoài Như, cô giết người bằng cách thức thấp hèn thế này, quả là đáng ghê tởm.”

Hoài Như ôm cái cổ đau rát, giật mạnh sợi dây khiến Chân Ý ngã lên giường rồi quát mắng: “Do bọn mày ép tao.”

“Bản thân cô tốt hay xấu không có liên quan tới người khác.” Chân Ý hát cô ta xuống, đập mạnh vào ngực cô ta. Hoài Như lăn tới chân giường, quỳ một gối bên mép giường, ôm lấy lồng ngực đau đớn, ánh mắt hung tàn.

Chân Ý: “Cô đã giết Lâm Hàm, Hứa Mạc, phạt tù chung thân đã hời cho cô rồi. Cô không có tư cách trả thù tôi và Doãn Đặc.”

Điện thoại lại vang lên: “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi...”

Hoài Như cầm lấy máy ném lên tường, điện thoại bị đập vỡ không phát ra tiếng nữa.

“Không ở vị trí của tao, mày không có tư cách phán xét.”

Hoài Như nổi giận, bỏ nhào về phía trước. Chân Ý đá cô ta, không ngờ cô ta phát điên, chịu đòn nhưng vẫn xông lên bóp cổ cô, đè cô xuống rồi ngồi lên. Con gió ngoài cửa sổ sát đất thổi tung mái tóc của cô ta, trông như ma quỷ, mắt cô ta trợn lên như muôn bất khối hóc mắt, khoe miệng co giật, hung tợn nói: “Nếu em trai tao khỏe mạnh, nếu cuộc đời đầy rẫy con người này có một ai đó giúp tao, tao sẽ không như bây giờ. Mày tưởng tao muốn làm sao? Mày có tư cách gì đứng trên bậc cao đạo đức để nhìn xuống mà chỉ trích tao?”

Hoài Như dồn hết sức vào tay, bóp chặt cổ cô. Chân Ý đau đớn vùng vẫy, cào nát mu bàn tay Hoài Như. Phôi cô bị nén sắp nổ tung mắt rồi! Bàn tay dính đầy máu của cô lần mò khắp nơi, bắt lấy chiếc gương bên giường như nắm chốt chiếc phao cứu mạng, đập mạnh lên đầu giường. Cô cầm mảnh vỡ, ra sức đâm lên mặt Hoài Như. Mặt Hoài Như bị cứa một vết sâu hoắm, làn da bị rách, máu chày ròn ròn. Cô ta la hét thảm thiết, che mặt lại. Chân Ý như nổi lên khói mặt nước, luồng không khí bị ngăn cản tràn vào lồng ngực như vỡ đê. Cô vừa giận vừa tức, đâm về phía ngực Hoài Như.

Hoài Như nhảy xuống giường, tàn nhẫn kéo sợi dây. Chân Ý lao đảo lăn khỏi giường, đụng phải cửa sổ sát đất. Hoài Như che gò má đầy máu, ánh mắt căm hận độc địa như rắn. Cô ta nâng chiếc ghế kiểu Âu ngoài ban công, nện lên đầu Chân Ý. Ghế đập xuống, cánh tay Chân Ý đau như vỡ nát, thấu tận tim gan. Hoài Như cầm ghế ra sức đánh đập, cửa sổ sát đất nứt dần, như bông tuyết lan tỏa.

“Mày là ai chứ! Mày và Doãn Đặc tốt số, nếu sinh ra có cảnh ngộ như tao, bọn mày thậm chí chẳng bằng tao đâu! Bắt tay đặt bẫy lừa tao vào tròng, bọn mày cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.”

Chân Ý cuộn mình vào góc tường, tóc dài che mặt, không nhúc nhích. Hoài Như vươn tay lôi cô lên, mắng chửi: “Đứng ở chỗ cao quan sát chúng sinh thích thú lắm sao? Thích duy trì chính nghĩa như vậy, tại sao không giúp những người đang vật

lộn dưới đáy xã hội kia? Bởi vì như vậy quá bình thường, đâu sáng khoái như khi công kích tàn phá người khác, nhìn bị cáo tuyệt vọng đau khổ lúc trên tòa phải không? Chân Ý, làm nhục tao trước mặt mọi người sung sướng lắm sao?”

Khoe miệng Chân Ý rỉ máu, sắc mặt trắng bệch. Nhưng cô chợt mở mắt, nắm chiếc ghế bên cạnh đập mạnh vào trán Hoài Như. Cô ta ngã xuống đất, đến lúc này Chân Ý cũng đã cạn kiệt sức lực, nắm cái ghế giữ một khoảng cách với cô ta. Một lát sau, Hoài Như ngồi dậy, một lúc lâu nữa mới chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt đỏ hồng và bình yên như hút thuốc phiện.

Chân Ý lập tức nhận ra Hoài Như hút quá nhiều thuốc. Gió thu mát lạnh thổi qua cửa sổ, toàn thân cô sồn gai ốc, lạnh thấu tim. Nhìn ánh mắt trần trời và sâu

thăm của Hoài Như, cô chợt nghĩ Hoài Như thù hận sâu đậm đến vậy là do bản tính cực đoan, hay là có người thôi miên thúc đẩy mỗi hận của cô ta.

Hoài Như đứng dậy, nhích tới gần Chân Ý từng bước một. “Không phải mày nên cảm ơn tao sao? Tao cho mày thấy rõ bạn thân của mày, đối tượng ảo tưởng tình dục của cô ta chính là người đàn ông của mày. Mày có thấy ghê tởm không? Mày có muốn cô ta chết không?”

Về mặt Chân Ý thay đổi. Hoài Như bật cười: “Mày giống tao thôi. Cùng có tâm trạng hận không thể dồn người ta vào chỗ chết.”

Không đúng, những lời này không phải của Hoài Như. Giọng điệu này không giống Hoài Như. Chân Ý nhìn đôi mắt u ám của Hoài Như như nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo khác. Hoài Như vẫn muốn tới gần, Chân Ý đá văng cô ta, lau máu trên khóe miệng, gằn giọng: “Hoài Như, đừng so sánh tôi với cô! Dù trong lòng có oán hận, thì nó cũng chỉ là thứ cảm xúc bình thường của con người, sẽ nhanh chóng biến mất. Tôi không giống cô, tôi sẽ không làm tổn thương bất cứ ai.”

Hoài Như loạng choạng lùi ra sau, dựa vào lan can cười ha ha: “Sẽ không làm tổn thương bất cứ ai? Mày có mặt mũi nói lời này ư? Thậm chí mày đã làm tổn thương người đàn ông mày thích nhất rồi, làm gì có ai mày không dám làm tổn thương chứ? Mày còn đáng ghê tởm hơn cả tao.”

Chân Ý nghi hoặc nhìn cô ta, không hiểu cô ta lại bắt thường ở đâu: “Cô nói bậy gì thế? Người đàn ông tôi thích nhất là Ngôn Cách, tôi chưa bao giờ làm tổn thương anh ấy.”

Hoài Như yên lặng một giây, bỗng dung bật cười lớn hơn nữa: “Mày tưởng mày phủ nhận thì mấy chuyện nhục nhã đó sẽ không tồn tại ư? Tám năm trôi qua, anh ta một lần nữa trở lại bên mày. Khi mày vui cười với người khác, khi mày được người khác thu hút sự chú ý, anh ta vẫn nhìn mày. Anh ta không nhìn thấy cả thế giới, chỉ nhìn thấy mỗi mày. Tao thật sự rất muốn cười. Thật buồn cười. Chân Ý, sao mày còn có mặt mũi xuất hiện trong cuộc sống của anh ta, sao còn mặt dày vô sỉ hưởng thụ tình yêu của anh ta chứ?”

Thân thể Chân Ý đau đớn vô cùng, nhưng không sánh nổi sự khó chịu trong lòng: “Tôi làm hỏng đầu óc của cô rồi à?”

“Còn giả vờ giả vịt.” Mặt Hoài Như trống rỗng, mang nụ cười lạnh, như thuật lại câu chuyện người ta đã thiết lập, “Quán karaoke cháy, anh ta đi tìm mày. Mày không hề hấn gì, còn hẹn gặp ở bến xe buýt kỷ niệm để chia tay anh ta. Anh ta không chấp nhận, đứng ngăn ngõ ở bến xe buýt suốt một buổi chiều. Hôm ấy trời nổi bão, bạn bè đi qua gọi nhưng anh ta không nghe thấy. Anh ta không tài nào hiểu nổi, không muốn chia tay và đi tìm mày. Chị họ mày nói mày đi bar rồi. Anh ta ghét chỗ đó, nhưng đi tìm hết quán này đến quán khác. Mày đi cùng đám lưu manh. Anh ta kéo mày, mày hát anh ta ra, anh ta không nói gì cả, lại kéo mày hết lần này đến lần khác. Mày đánh rồi đá anh ta, anh ta

cũng không buông tay. Mày bảo đám côn đồ đánh anh ta, anh ta vẫn bò tới nắm lấy mắt cá chân mày không buông. Bọn mày tiếp tục đánh, ném anh ta ở bãi rác rồi bỏ đi.”

Chân Ý đờ đẫn, không hiểu cô ta dựng chuyện từ đâu ra.

“Ném anh ta bị thương nặng ở đây, mày biết sau đó xảy ra chuyện gì không?” Mặt Hoài Như toát lên nụ cười quái dị, “Khu vực lân cận phức tạp như vậy, loại người gì cũng có. Anh ta thật sự là một thiếu niên tuấn tú!”

Trái tim Chân Ý lập tức bị móc khỏi lồng ngực, cơn gió lạnh rít gào rót vào trong, lạnh thấu cốt tủy. Dù cô không tin, nhưng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh ấy, cô đã đau đến choáng váng đầu óc. “Cô nói vớ vẩn, chưa từng xảy ra chuyện đó. Tôi không cho phép cô phi báng anh ấy như thế!”

Ngôn Cách bị... Cô thậm chí không dám nghĩ đến điều này. Chỉ vừa nghĩ đến, cô đã đau lòng đến độ chết đứng, như bị đâm dao hết lần này đến lần khác, không bao giờ ngừng lại. Cô đứng ngoài ban công, run cầm cập giữa cơn gió lạnh buốt của mùa thu.

Cô không còn nhớ, cô chưa từng làm những điều mà Hoài Như vừa kể. Anh không thể gặp chuyện như vậy được. Chuyện này không thể xảy ra với Ngôn Cách cô yêu nhất được, không thể xảy ra với chàng trai tinh khôi trầm lắng ấy được. Không thể nào.

“Không có.” Cô kiên quyết như sắt, đau đến mức chỉ muốn co quắp, nhưng thân thể cô vẫn thẳng tắp như người chiến sĩ đang bảo vệ đường ranh giới mà người khác không thấy được, dù lửa đạn loạn lạc cũng tuyệt đối không lùi bước, “Tuyệt đối không có.”

Nhưng có một khoảnh khắc, cô như xuyên qua không gian thời gian, bên tai văng vẳng câu nói: “Buông tay! Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Không! Thích! Anh! Nữa! Không hiểu sao?”

Là giọng của cô, vô cùng lạnh lùng. Cô không nhớ mình từng nói như vậy, pháo đài trong tim bị đập nát một góc. Cô đứng chới vơi giữa gió thu, cố gắng chống đỡ bằng ý chí cuối cùng, cứng nhắc lắc đầu như con rối: “Không có.”

“Có.”

“Không có.”

“Có.”

“Không có!” Cô hét âm lên, tàn bạo nhìn xoáy vào Hoài Như, ánh mắt ác liệt như con dã thú cuồng bạo.

Nhưng giọng Hoài Như như lưỡi dao sắc bén, rét lạnh thấu xương, tiếp tục day nghiền trái tim đã sớm tan nát của cô: “Tại sao anh ta biến mất khỏi cuộc sống của mày? Tại sao mẹ Ngôn Cách không cho phép mày đến gần anh ta? Anh ta bị tự kỷ, thích mày, một lòng theo đuổi mày. Mày đá anh ta, anh ta

không hiểu, cũng không chịu, còn tha thiết đuổi theo mày. Đáng thương biết bao!”

“Cô câm miệng!” Chân Ý không chống đỡ nổi nữa, lão đảo lùi ra sau, đập đồ giàn hoa, cỏ bốn lá màu tím và bùn đất tuôn xuống sàn. Cô không tin, nhưng trong thoáng chốc, trước mắt hiện ra hình ảnh cô chưa từng thấy. Ngôn Cách thuở thiếu niên... Áo sơ mi trắng của anh nhăn nhúm bần thiu, nằm sấp trong đồng rác như đã chết, không hề động đậy.

Cô ôm chặt lấy đầu, hoảng sợ tròn mắt, nước mắt rơi lã chã như ngọc lưu ly vụn vỡ, lách tách vỡ thành đóa hoa. Không thể là sự thật, cô sẽ không chịu được.

“Mày tưởng rằng mày đã kéo anh ta khỏi bóng tối ư, không, thật ra mày đẩy anh ta vào vực thẳm. Người nhìn thấy mặt trời rồi mất ánh sáng đáng thương biết bao.”

Chân Ý bịt kín tai, há miệng muốn nói nhưng không thốt nên lời, muốn thở nhưng không thể hít không khí. Cô cắn chặt ngón tay, nước mắt rơi tí tách lên mu bàn tay đầm đìa máu, cô lắc đầu như bị điên, ôm mình run rẩy dưới đất. Ngôn Cách gặp nguy hiểm rồi, phải làm sao đây?

“Chân Ý, mày muốn báo thù cho Ngôn Cách không?”

Chân Ý chần động, dừng cơn run rẩy, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh tanh và cứng ngắt của Hoài Như, bên tai chỉ còn giọng nói âm u đầy thù hận: “Giết cô ta đi!”

Điện thoại không ai bắt máy, Ngôn Cách đã dự liệu được sẽ xảy ra chuyện. Anh lái xe tới căn hộ của Chân Ý, ngoài cửa tụ tập rất nhiều người, con đường ngập trong lá vàng rơi tả. Anh sai bước gạt đám người ra, dưới đất là một vũng máu. Hoài Như mở to mắt, tay chân gập khúc gãy lìa. Trên tầng 13, ngoài lan can căn hộ Chân Ý, tấm rèm trắng bay múa trong gió.

Có người bàn tán: “Lúc tôi thấy cô ta ngã xuống, luật sư Chân đang đứng cạnh lan can, còn nhìn xuống nữa.”

“Nghe nói cô ta điên rồi.”

Bước chân Ngôn Cách khựng lại: “Cô ấy đi xuống rồi à?”

Người đó trả lời: “Trời lạnh thế này, cô ta chỉ mặc áo phông và quần ở nhà, tay đầy máu, níu lấy từng người hỏi han như kẻ điên.”

“Hỏi gì?”

“Tôi nghe cô ta túm lấy những người bên cạnh hỏi: “Có phải họ bắt anh ấy đi rồi đánh đập anh ấy không?” Chẳng hiểu cô ta nói gì cả, thấy người thì túm lấy rồi khóc lóc. Lúc cô ta níu lấy tôi còn vừa khóc vừa nói.” Người đó nhớ lại, “Ngôn Cách đâu? Ngôn Cách đi đâu rồi?”

Ngôn Cách trầm lặng rời đi. Quay người lại, cơn gió lạnh mùa thu gào thét, thổi bay vạt áo của anh. Trái tim anh điều tàn như chiếc lá rơi trong gió.

Ánh nắng ban mai trải khắp thành phố, nơi đâu cũng mang sắc vàng óng ánh nhạt màu. Sáng thứ Sáu, đường phố tập nập những người dậy sớm đi làm. Chân Ý lái xe băng qua phố lớn ngõ nhỏ khắp thành phố, khung cảnh chảy xuôi bên ngoài cửa xe. Quán trà náo nhiệt, xe đẩy bán thức ăn sáng, dân công sở bận rộn qua lại, những cửa hiệu sang trọng đóng kín cửa, quần áo phơi trong con ngõ chật hẹp. Cô nắm chặt tay lái, ánh mắt cảnh giác, nhìn quanh cẩn thận và kỹ lưỡng. Nào là đàn ông mặc vest, phụ nữ mặc đồ công sở rồi trẻ con đeo cặp sách, cho đến người đàn bà mặc đồ ngủ đánh răng. Ngôn Cách đâu mất rồi?

Chiếc xe băng qua ngõ nhỏ, gạt phải sào tre treo quần áo, trang phục nội y vương trên xe bay múa như những trang giấy. Người đàn bà dính đầy bột kem đánh răng chạy theo chửi bới. Chân Ý không nghe thấy, đôi mắt đen nhánh không hề chớp, tìm kiếm bóng người khắp bốn bề. Trong mắt cô, ban ngày biến thành đêm tối, thế giới trở nên trống rỗng, xa hoa trụy lạc, muôn hồng nghìn tía. Ven đường đều là những tên côn đồ chơi bar, cười đùa âm ỉ.

Cô có dự cảm Ngôn Cách đang gặp nguy hiểm, họ đang đánh anh. Cô phải đi cứu anh.

Trời đã tối, nhưng vẫn không tìm thấy Ngôn Cách. Chân Ý run nhẹ, nhét một bàn tay vào miệng, hàm răng run rẩy cắn nghiến, chỉ như vậy mới có thể kiềm chế nỗi sợ hãi và bất an sâu thẳm trong lòng. Rốt cuộc Ngôn Cách ở đâu?

Phía trước lập lòe đèn đỏ, có cảnh sát khu phố bar làm nhiệm vụ ư? Chân Ý dừng xe lại, cô phải đi tìm cảnh sát. Nhưng chợt radio trong xe đưa tin: “6 giờ 27 phút sáng nay đã xảy ra tai nạn ngã từ tòa nhà tại chung cư quận Thanh Sa. Người chết rơi xuống từ tầng 13, tử vong tại chỗ. Sau khi được cảnh sát xác minh, người chết là tội phạm tù chung thân Hoài Như bỏ trốn tháng trước...”

Ở ghế lái, tay Chân Ý chậm rãi buông lỏng. Đầu cô thoát hiện từng chòm hình ảnh như thước phim nhựa, Hoài Như rơi xuống từ ban công nhà cô. Mặt cô lạnh tanh nhìn về phía trước. Tầm mắt lóe lên, khu phố bar rực rỡ sắc màu trong đêm biến mất. Bây giờ là ban ngày, cảnh sát giao thông đang kiểm tra theo thông lệ.

Cô lặng lẽ nhìn xuống vết thương và máu trên tay, khó hiểu nghiêng đầu, đây là gì? Cô không hiểu, ngưng ngẩn, chợt nhớ ra gì đó, cô cầm lấy chiếc túi trên ghế lái phụ mở ra xem, có một con dao gọt hoa quả lóe lên sắc lạnh. Cô lập tức yên lòng.

Cảnh sát giao thông nhích tới gần, dòng xe di chuyển chậm rãi. Chiếc xe phía sau nhấn còi inh ỏi. Chân Ý giật mình, hoảng hốt quay đầu lại, một lần nữa cô trông thấy đêm tối và đám người hung hãn. Cô ôm túi chuồn xuống xe, vọt qua thanh chắn màu trắng giữa đường, chạy đi như cơn gió giữa những chiếc xe phanh gấp và tiếng chửi rủa. Cô đi chân trần, vền vện có chiếc áo mỏng, chạy thục mạng suốt quãng đường. Ai ai cũng đứng ven đường cười nói, nhưng không thấy Ngôn Cách đâu. Cô tìm kiếm khắp chốn, nhưng thế giới này xa lạ và lạnh lẽo quá, cô ôm túi run rẩy trong gió, hoảng loạn nhìn quanh. Ngôn Cách đâu mất rồi?

Cô chạy đến quảng trường, ngẩng đầu nhìn màn hình LED đang phát hình ảnh hiện trường Hoài Như ngã lều. Cô đứng bên kia đường ngẩng cổ nhìn, thấy nhà mình, tấm rèm màu trắng bay phấp phới. Cô nhìn ngẩn ngơ, nhớ lại một sáng nọ thức giấc, Ngôn Cách ôm kẻ lười biếng là cô đi ăn sáng. Khi đó, gió cũng thổi tấm rèm phất phơ. Cô đã về đến nhà rồi ư?

Không, cô không cần về nhà, cô phải đi tìm Ngôn Cách. Nhưng màn ảnh nhoáng một cái, góc khung hình xuất hiện một người đàn ông cao gầy, mặc chiếc áo khoác hải quân màu xanh đậm. Anh nhíu mày cực chặt, cực chặt. Cô đứng đối diện, nhìn ngẩn ngơ, như cách muôn sông nghìn núi, cuối cùng cô đã tìm được anh. Anh không sao, thật tốt quá. Cô ôm túi, ngẩng đầu nhìn màn hình LED, chờ dẫn đi tới, được vài bước liền bắt đầu chạy: Ngôn Cách, em tới tìm anh đây.

Bên tai vang lên tiếng còi xe và phanh xe inh ỏi. Chân Ý bị xe đâm, ngã lều ra đất. Lái xe bất mãn ló đầu ra: “Cô bị điên à!”

Sáng ra đã gặp đàn bà chạy giữa đường, đúng là xui xẻo. Nhưng thấy người này tóc tai bù xù, chỉ mặc chiếc áo phông cộc tay với quần cotton lại còn đi chân trần, chẳng lẽ là bệnh nhân tâm thần? Người lái xe ngậm miệng lại.

“Cô bị điên à!” Lời này văng vẳng bên tai Chân Ý. Một tích tắc sau, bỗng vang lên giọng Hoài Như: “Mày muốn trả thù cho Ngôn Cách không?”

Cô chờ dẫn nhìn trời, màn hình không còn Ngôn Cách nữa, chỉ có quả quýt vàng óng ánh trong đoạn phim quảng cáo. Dưới bầu trời màu lam nhạt, hình ảnh ấy rục rờ biết bao. Ngôn Cách lại biến mất rồi. Anh bị bắt đi rồi, người ta sẽ đánh anh đó. Nước mắt rơi lã chã, lòng cô vừa đau vừa lạnh, cô cúi đầu, quay trở về. Vừa đi vừa đưa tay gạt nước mắt. Trái tim đau quá, nhưng bây giờ không thể khóc, cô phải đi tìm Ngôn Cách, báo thù cho Ngôn Cách.

Cô chặn một chiếc taxi, ngồi vào, dè dặt nói: “Bệnh viện Tâm thần số 1.”

Xe đang phát tin khẩn: “Bước đầu, nghi phạm được xác định là đại luật sư Chân Ý. Theo nhân chứng thuật lại, khi nghe thấy tiếng hét của nạn nhân, ngẩng đầu thì thấy Chân Ý đẩy nạn nhân xuống tầng...”

Chân Ý cúi đầu, tóc dài che mặt, co mình ở ghế sau, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ ôm chặt chiếc túi. Cuối cùng cũng tới bệnh viện tâm thần, cô xuống xe. Lấy

thẻ nhân viên tình nguyện trong túi, cô quét thẻ đi vào. Bước chân cô cực nhanh, vội vã chạy trên hành lang, tránh né tất cả. Cô nhanh chóng trông thấy căn phòng kính nọ.

Trong phòng, Lê Hữu đang nhàn nhã uống trà. Ánh mặt trời chiếu nghiêng qua khoảng sân, gã mặc bộ đồ trắng, trông sạch sẽ vô cùng, như nhánh cỏ tiên không nhiễm bụi trần trong nhà kính. Chân Ý đi chân trần không phát ra tiếng, nhưng gã như thể cảm nhận được cô, lại như đang đợi cô. Gã ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, hàng mi nhuộm ánh nắng vàng vụn vờ.

Bên tai vang tiếng Hoài Như: “Chân Ý, mày muốn báo thù cho Ngôn Cách không? Tao cho mày biết kẻ đó là ai.”

Chính là gã, chính gã đã... Mắt Chân Ý trống rỗng, nổi căm phẫn và con đầu đốn tích lũy đã lâu nay thêm chồng chất. Lòng ngực cô phập phồng dữ dội, máu khắp người dâng lên nghẹn nơi cổ họng, chỉ chực trào khỏi miệng.

“Aaaa!” Cô la hét tuyệt vọng và bi thương, xé nát tim gan. Cô tiến một bước dài, đâm mạnh một cú vào căn phòng kính. Tấm kính rung nhẹ rồi yên ắng trở lại. Lê Hữu cười nhạt, ánh mắt khoan thai như con mèo nhìn con chuột nhỏ bé nổi điên.

Thêm một cú đâm nữa! Cú thứ hai, thứ ba... Cô thụi mạnh vào tấm kính. Cả thế giới chao đảo giữa ánh sáng rạng ngời. Cô không cảm thấy đau đớn, ánh mắt trần trụi đầy thù hận. Tiếng đâm trĩu nặng mà rợn người vang vọng khắp căn phòng trống trải. Vết thương trên tay nứt ra, miếng kính vỡ găm vào da thịt nhưng cô vẫn không mảy may cảm thấy, máu tươi nhuộm đỏ tấm kính. Cô như con thú bị giam đã lâu không biết mỗi một đâm đá điên cuồng.

Lê Hữu nhờn nhờn nhìn từ đầu đến cuối, cho đến khi Chân Ý quay ngoắt lại, chạy đến bên tường đập vỡ hộp cứu hỏa, gỡ chiếc búa đỏ xuống.

Khoảnh khắc ấy, tiếng báo cháy vang dội khắp mọi nơi, đèn đỏ lấp lóe. Mặt cô hần ánh sáng đỏ, như con quỷ bước ra từ địa ngục, cầm búa xông tới, nện mạnh một cú. Tấm kính xuất hiện vết nứt. Thêm một cú rồi vô số lần nữa, vết nứt trên tấm kính lan tỏa như tơ nhện, lớn dần, lớn dần.

“Aaaa!” Cô hét lên, vung mạnh chiếc búa, tấm kính sụp cả mảng, vụn kính lấp lánh dưới ánh mặt trời như tấm màn ánh sáng rũ mình xuống đất. Cô cầm dao, chân trần giẫm lên vụn kính dưới đất, máu chảy rùng rùng mà không biết đau. Lê Hữu hơi nheo mắt, nhưng không lùi bước, lát sau khẽ cười: “Chân Ý, cô giết tôi thì thay đổi được gì chứ? Giết tôi rồi, cô có khác gì Chân Tâm?”

Chân Ý không nghe thấy, cũng nghe không hiểu. Tay cô siết thành nắm, khuôn mặt sa sầm, đâm dao về phía gã dưới ánh đỏ lấp lóe khắp không gian.

“Chân Ý!” Cô tay cô bị ai đó nắm chặt, một giây sau cô được ôm vào vòng tay ấm áp quen thuộc. Ngôn Cách thở hổn hển, chạy vội cả chặng đường khiến trán anh ướt mồ hôi, ôm Chân Ý kéo cô ra sau.

Tim thấy Ngôn Cách rời. Bỗng chốc, tất cả nỗi đau bộc phát như cơn lũ, tràn về cuốn lấy Chân Ý từ mọi ngả. Cô đau đến độ không thể hít thở, trái tim rách thành từng mảnh, đau đến mức chỉ chực chờ cái chết, gào khóc: “Aaaa!!”

Cô níu lấy tay Ngôn Cách, đấm đá kêu gào: “Giết gã đi! Giết gã đi!”

“Chân Ý.” Anh ôm chặt lấy cô, tỉ mỉ cảm lên cái đầu không ngừng giãy giụa của cô, không chế thân thể mất kiểm soát của cô, nói từng câu từng chữ, “Không sao, Chân Ý, anh không sao.”

Đúng vậy, dù gặp phải chuyện gì, anh đều có thể lặng lẽ bao dung để rồi bình thản như không hề hấn gì. Sao có thể không hề hấn gì chứ? Nỗi đau của cô không thể khác hơn, cô sống không bằng chết, sống không bằng chết mà!

“Không!” Cô òa khóc, trong lúc giằng co kịch liệt, con dao cứa vào cánh tay Ngôn Cách. Cô giật thót, buông dao để nó rơi “leng keng” xuống đất. Nhìn vết thương và dòng máu chảy xuôi trên tay anh, cô thôi cuồng loạn, nước mắt rung rung, lẳng lẳng rơi xuống trong tĩnh mịch.

“Chân Ý, anh không sao.” Ngôn Cách ôm vai cô, hơi khuyu chân xuống để tầm mắt ngang bằng với cô, “Chỉ là vết thương nhỏ thôi. Đừng sợ, Chân Ý. Anh không sao cả.”

Mắt anh sâu thẳm khoan dung là thế, giọng nói ôn hòa bình tĩnh là thế, cứ như chứa đựng sức mạnh xoa dịu lòng người.

Cô ngơ ngác, yên lặng trở lại, không nhúc nhích.

“Không sao ư?” Lệ Hữu bị hộ lý giữ chặt, cười hả hê, “Ngôn Cách, cô ta mất kiểm soát rồi, chỉ còn là cái xác không hồn. Anh định chăm sóc cô ta cả đời, từng phút từng giây giữ lấy cô ta, rồi thôi miên cô ta mỗi lúc cơn điên nổi lên ư?”

Ngôn Cách hờ hững liếc mắt, như thể nhìn vào hư không, nói với hộ lý: “Giám anh ta lại.”

Giọng nói mang tính công việc, mệnh lệnh, không chứa bất cứ cảm xúc nào. Lệ Hữu lại bị anh lạnh nhạt. Gã không biết vì lúc ấy Ngôn Cách không có tri giác, hay vì trái tim anh quá đổi tinh khiết thoát tục.

Ngôn Cách chỉ nhìn Chân Ý. Đôi mắt cô bình lặng, người đầy vết thương. Mái tóc rối bù, vết xước trên mặt đã đóng vảy trong cơn gió lạnh, cổ hần mảy vết dầy. Áo phông dính đầy bụi bặm, tay thấm đẫm máu, chân càng bê bết máu tươi. Tim anh trĩu nặng tới cùng cực, bế cô vào phòng làm việc.

Đặt cô lên bàn, anh xử lý vết thương và dán băng cho cô. Lúc vệ sinh lòng bàn chân, anh thấy dưới chân cô dính đầy vụn kính hòa lẫn cùng máu, hết như cơn nhím chảy máu đầm đìa. Trong khoảnh khắc, anh không thể hô hấp, hít nhẹ rồi cầm nhíp lấy vụn kính ra. Mái tóc lòa xòa che khuất mắt anh, hốc mắt anh ươn ướt. Rõ ràng biết giờ đây cô không cảm thấy đau đớn, anh vẫn thổi nhẹ cho cô, sợ làm cô đau.

“Ngôn Cách.” Cô chột lên tiếng, mặt không cảm xúc, “Em muốn về nhà.”

Ngôn Cách giật mình, ngẩng đầu lên, không biết cô tỉnh lại từ khi nào. Cô rất bình thản, đôi mắt đen nhánh tinh mịch và trong suốt, lặp lại đầy cứng nhắc: “Em muốn về nhà. Em muốn về nhà Ngôn Cách.”

Anh biết bây giờ cô là Chân Ý. Cả thành phố đang tìm kiếm cô, lúc này cô không thể rời khỏi thành phố. Nhưng... Anh lấy băng quấn chặt lòng bàn chân cô, đáp: “Được.”

Tại trang viên họ Ngôn ở Cửu Khê, gió đêm mát lạnh, lá rơi lả tả. Trong căn nhà gỗ ở đình viện chếch về phía Nam, ánh đèn mờ lung, chiếu sáng từng bức tranh thủy mặc cổ điển trên cửa sổ khắc hoa. Căn nhà này như một chiếc đèn lồng cổ xưa, thanh tịnh tao nhã, toát lên ánh sáng nhu hòa diễm lệ giữa bóng đêm.

Chân Ý cuộn mình trên chiếc sập ở phòng khách, đắp chiếc chăn mỏng, để lộ cánh tay và lòng bàn chân quấn đầy băng. Cô mở to mắt nhìn Ngôn Cách chăm chăm, ánh mắt thẳng tắp, mãnh liệt như đang canh chừng vật báu không thể đánh mất nào đó. Anh vuốt trán cô, cô không phản kháng cũng không lẩn tránh, hoàn toàn không phòng bị anh.

Sau khi rời khỏi thành phố, cô im lìm suốt chặng đường, cũng không nhúc nhích, chỉ rúc vào lòng anh, ôm siết lấy eo anh không chịu buông. Có lẽ mệt lắm rồi, nhưng cô không chịu nhắm mắt như thể vừa buông tay và nhắm mắt, anh sẽ biến mất. Tới nhà anh, cuối cùng cô mới yên lòng. Lúc anh ôm cô xuống xe, cô thở phào nhẹ nhõm: “An toàn rồi.”

Trái tim Ngôn Cách giật thót. Cô đòi về đây là vì lo lắng cho an toàn của anh.

Một lát sau đôi mắt đen láy của cô chậm rãi hoàn hồn, hàng mày mảnh cau lại, hơi khó chịu

“Sao thế?”

“Em đói rồi.”

Trái tim thấp thỏm của anh lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều. Đã quá giờ cơm rồi. “Anh xuống bếp nhờ người nấu cơm cho em.”

Anh vừa định đứng dậy, cô đã túm lấy tay anh, “Em muốn ăn cơm anh nấu, em muốn ngô xào.”

“Được.” Anh ngồi xuống trở lại, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, một lúc lâu sau mới đứng dậy rời đi.

Chân Ý nhìn theo anh, đầu óc hỗn loạn, mệt mỏi. Cô khép mắt lại, một dòng lệ trong vắt từ khóe mắt rơi xuống mái tóc.

Đêm thu không có tiếng côn trùng rí rả của đêm hè, chỉ có tiếng suối róc rách và tiếng nhạc tính tang như dòng nước mát reo ca không biết đến từ nơi đâu. Tiếng chuông gió trừ tà ngân khúc ca dao cổ xưa trong gió. Chân Ý chậm rãi mở mắt ra.

Đã vào đêm, tòa tháp thấp vài cây nến và đèn lồng giấy. Chân Ý chân quần băng gạc, đi lên cầu thang, như giẫm phải mũi dao. Một tầng, hai tầng, cô không dừng lại, đi tiếp tới tầng ba. Đèn dầu, ánh nến, đèn lồng màu xanh nhạt. Trong tầng tháp cổ xưa tĩnh lặng, căn phòng tràn ngập hương mực thanh nhã. Những quyển sổ đen đặt trên giá sách tối màu, trải dài khắp tường. Trầm lặng, vững chãi, mang cảm giác trang nghiêm khiến người kính sợ.

Mở cửa sổ, gió đêm lùa vào, Chân Ý rùng mình, thấy dưới mỗi giá sách có kính khắc những con số theo chữ Triện: 2005, 2006, 2017, trên cột dọc khắc 1, 2, 3... 11, 12. Vừa nhìn đã hiểu, đây là những quyển sổ được đặt tên vào mỗi tháng trong một năm. Trên cột ngang dưới mỗi quyển sách cũng khắc số. Có chỗ khắc 1-7, chỗ khác thì 1-3, chỗ nọ lại là 21-31. Là số ngày.

Mười hai năm đăng đăng, hợp thành một căn phòng với những quyển sổ màu đen buộc chỉ yên ắng. Sức mạnh khổng lồ bao phủ cô, đè nén lòng ngực cô, khiến cô không thở nổi. Cô đứng chính giữa, không nén được mà quay đầu nhìn, xoay vòng tại chỗ mấy lượt, sợ hãi và thấp thỏm, không biết nên bắt đầu xem từ đâu. Cuối cùng, ánh mắt cô rơi vào ô 04, 2017. Nơi đó đặt hai quyển sổ, quyển một 1-20, quyển hai 21-30. Là năm nay, họ gặp nhau vào tháng Tư, hôm đó là ngày Hai mươi một.

Cô nghiêm trang mà bất an, trái tim lạnh đi, khẽ run rẩy. Rút quyển thứ hai ra, quyển sổ đóng chỉ màu đen tuyền, chất liệu rất tốt, cầm trên tay thấy ấm áp và dày nặng. Mở ra, bên trong là giấy màu trắng gạo, không kẻ dòng, không lẫn tạp chất. Nét chữ Hành viết bằng bút lông nhỏ, thanh thoát sinh động, đẹp dễ hấp dẫn:

“Ngày 21 tháng 4 năm 2017.

Chào ông.

Đúng là nhà họ Chân, xin hỏi anh tìm ai ạ?

Có ạ,

Ông đừng sợ, không sao đâu!

Tạm biệt!

Xin chờ một chút!

Vừa nãy không cẩn thận lấy áo anh thấm nước, tôi giặt sạch rồi trả cho anh nhé?

Ngôn Cách?

Đã lâu không gặp.

Anh quên rồi à, em là Chân...”

Dòng chữ nhỏ cuối cùng: “Hôm nay gặp lại Chân Ý.”

Mắt cô phủ lên màn sương. Cô hít sâu vào, cánh tay như mang sức nặng ngàn cân, cất quyển sổ ấy lại. Ánh mắt dời xuống, chuyển tới số 11, 2017 gần đây. Nơi này đặt ba quyển, quyển một 1-5, quyển hai 6-13, quyển 3 không đề số. Cô cầm quyển thứ ba lên, nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân không đề số: vẫn chưa viết xong.

Trang một: “Ngày 14 tháng 11 năm 2017. (Điện thoại) Ngôn Cách, hôm nay hơi bận... Trưa nay em ăn một chiếc pizza cực lớn, một mình ăn hết đấy. Mọi người trong văn phòng nhìn em như nhìn ma đói. May mà anh không có ở đây, nếu không em có thể ngoạm một phát xoi tái anh luôn. Ha ha...” Cô thao thao bất tuyệt trong điện thoại gần nửa tiếng, kéo dài sáu tờ giấy, anh ghi lại hết không để sót một chữ nào. Dù đến cuối nhưng nét chữ vẫn chân phương, có thể nhận ra tâm trạng bình yên của anh.

Dòng chữ nhỏ cuối cùng: “Hôm nay Chân Ý bận, không gặp Chân Ý.”

Dần dần, cảm xúc bi thương như chất lỏng đặc quánh rót vào lòng cô. Trái tim cô chùng xuống, sắp không trụ nổi nữa mà chìm vào sâu thẳm.

Đổi sang quyển khác.

“Ngày 10 tháng 9 năm 2017.

Ngôn Cách, anh có cô độc không?

Ngôn Cách, đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh. Như vậy anh sẽ không phải cô độc nữa...”

Bên dưới viết dòng chữ nhỏ: “Hôm nay gặp được Chân Ý.”

Giờ thêm một quyển khác.

“Ngày 30 tháng 7 năm 2017.

Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh đã từng vui vẻ chưa?

Ngôn Cách, em muốn làm cho anh vui vẻ. Cuộc đời dài đằng đẵng, phải sống nhiều năm đến thế, một mình không cô đơn ư? Ngày nào cũng thế, một mình lái xe đến bệnh viện rồi một mình trở về nhà, không ai nói lời thật lòng

với anh, anh cũng không để bất cứ ai bước vào trái tim mình. Như vậy không cô đơn sao?

Anh như vậy em sẽ đau lòng, vì vậy, dù thế nào đi nữa em cũng không buông tay đâu.”

Bên dưới viết: “Hôm nay gặp được Chân Ý.”

Trang giấy loạt soạt trong gió, cô gấp quyển sổ lại, bàn tay run rẩy dữ dội.

Gió đêm lạnh ngắt, trái tim cô đau đến co giật, như bị móc ra rồi ném vào hàm băng. Ánh mắt mờ dần giãn ra, nhưng lại quay đầu nhìn vào năm 2005 sau lưng. Mắt cô trân trối, chan chứa giọt nước mắt trong suốt, bước từng bước cực kỳ khó khăn. Mỗi một bước như thể băng qua dòng thời gian đang gào thét lướt đi, đảo ngược thời gian từng giờ từng phút, trở về thời điểm mới gặp gỡ.

Tầng một đến tám của năm 2005 trống không. Tầng chín, bắt đầu từ quyển nhật ký màu đen số mười. Tầm mắt mơ hồ trong ánh nước, tay cô run rẩy cực độ, đập vào giá gỗ. Quyển sổ của mười hai năm trước, trải qua năm tháng, bìa sổ đã phai màu, nhuộm màu trắng nhạt. Mở ra, trang giấy đã sẫm ố vàng.

Mười hai năm trước, nét chữ của Ngôn Cách vẫn còn ngây ngô, chữ Khải quy củ, chưa có nét chữ và phong cách riêng của mình. Non nớt, thơ dại như vậy, cô chỉ liếc nhìn thôi nước mắt đã tuôn trào dữ dội, tràn qua cổ họng, thấm đầm hốc mắt. Cô há miệng muốn lên tiếng, nhưng chợt che miệng mình lại. Cô khom người, run rẩy cầm quyển sổ. Trong không gian ngập sắc lưu ly lóng lánh, ánh nước chói lòa, cô nhìn thấy tờ giấy ô vàng đầu tiên viết: “Ngày 10 tháng 9 năm 2005. Bắt nạt... bạn học... trường tao... đi chết đi... Trời ạ... anh... đẹp trai... Xinh đẹp... đi... thảo nào... cướp... gặp phải em... sắc... Đùng... đùa... Em thuộc hội mê trai đẹp... kích động... Ô... Thú... Anh tên... Làm bạn trai em nhé?”

Từng nét chữ hằn sâu. Dường như anh đang hết sức hồi tưởng, cố gắng nhớ lại, nhưng ép buộc mình thế nào cũng không nhớ được câu nói trọn vẹn. Bởi vì anh không nghe được.

Nhưng câu cuối cùng viết rất lưu loát: “Hôm nay mình gặp một cô bé, cô ấy xuất hiện bất thành linh, như vàng thái dương rạng rỡ.”

Nước mắt Chân Ý lưng tròng, trào ra rồi lại lấp đầy, sau đó tiếp tục chảy xuôi. Bờ vai mong manh run rẩy kịch liệt như trang giấy giữa gió đêm, cả căn phòng thời gian trĩu nặng trên vai cô, khiến cô khụy ngã xuống đất.

Thậm chí cô có thể tưởng tượng ra trạng thái của Ngôn Cách khi viết nhật ký lần đầu. Anh nhốt mình trong thế giới tăm tối và tĩnh lặng của bản thân mà không cảm thấy cô đơn. Cho đến ngày có một cô bé xuất hiện bất thành linh... Anh đã nhìn thấy thế giới này. Trong thế giới ấy chỉ có mình cô.

Cô cười, cô nhảy nhót, cô nói chuyện. Anh rất muốn nghe, rất cố gắng, thậm chí nôn nóng, nhưng những lời lọt vào tai anh đều vỡ vụn. Mỗi khi viết xong một chữ, anh đều bất giác tỉ mỉ, là sự nóng ruột và phiền muộn mỗi khi gắng

sức nhớ lại những gì cô gái ấy nói. Ngày thứ hai, ngày thứ ba, cô gái ấy nhảy vào cuộc sống của anh, cô nói nhiều hơn, tất cả những gì chép lại đều cụt lủn, xen kẽ đôi câu vài lời ngẫu nhiên: “Trở về... mới... váy... kéo cờ... đẹp... cây... Anh nhìn cầu vòng kia!”

Tay cô dính đầy nước mắt, cuống quýt xem trang sau. Tất cả đều là những mảnh chấp vá cùng sự nỗ lực và cố chấp trong nét bút cuối cùng của mỗi chữ. Cô nhào tới giá sách xem quyển tiếp theo, ba tháng đầu tiên đều là mớ vụn vặt. Nhưng từng ngày trôi qua, những câu từ chấp vá ít dần, câu hoàn chỉnh nhiều thêm, nơi đặt bút không còn ghi mảnh nữa. Bao nhiêu câu nói riu rít ngày lại qua ngày trôi đi. Đền cầu thang hỏng rồi, kem dâu tây được bán rồi, thi được 21 điểm, về nhà muộn bị bác mắng, đến tháng đau bụng, kiểm tra sức khỏe cao lên 3cm... Mọi việc vụn vặt cô đã quên, ký ức ngây ngô thời non trẻ, u mê và vô tư lự đọng đầy trong bốn năm ở bên nhau ấy lắng đọng toàn bộ lên trang giấy.

Mắt cô nhòe đi, không thể hít thở, giờ từng trang về sau, ký ức của cậu thiếu niên như cuộn băng tua nhanh tới những ngày tháng khác. Đến ngày sau trận hỏa hoạn ở quán karaoke.

“Ngày 31 tháng 7 năm 2009... Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Anh chán chết. Ở bên anh, tôi cũng trở nên nhạt nhẽo. Ở bên anh, tôi trở thành người mà ngay cả tôi cũng không thích. Nhìn gì? Buông tay. Tôi bảo anh buông tay! Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Không thích nữa! Không hiểu sao? Sau này đừng gặp lại nhau nữa.”

Phía dưới viết: “Hôm nay Chân Ý nổi giận.”

Chân Ý đau đến mức giày tim xéo phổi, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh cậu thiếu niên ngã sòng soài dưới đất, bò tới, ngón tay lấm bẩn nắm chặt mắt cá chân cô. Cô hát anh ra, vẫy tay: “Sau này gặp lại.”

Cơn gió ào ạt, tờ giấy phía sau xuất hiện một dòng chữ: “Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt.”

Nước mắt Chân Ý đang tuôn trào lập tức sóng yên gió lặng. Đoạn kết sau buổi chia tay tám năm trước, trong chuỗi nhật ký kéo dài mười hai năm, bốn nghìn ba trăm tám mươi ba ngày, câu duy nhất bộc lộ cảm xúc của anh là: Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt.

Là cô hại anh. Anh vốn an lành, cô không nên trêu chọc anh. Cô khóc nức nở lần mò tìm lại tám năm trống rỗng đó. Trên tay dính đầy nước mắt, bóc rời mở từng quyển, nghìn trang như một, chỉ trừ ngày tháng: “Ngày 1 tháng 9 năm 2009.” Hàng chữ bên dưới: “Hôm nay Chân Ý chưa về.”

“Ngày 2 tháng 9 năm 2009.” Đề dưới: “Hôm nay Chân Ý chưa về.”... Trọn tháng Chín, tháng Mười, tháng Mười một, tháng Mười hai, tới năm 2010, 2011, 2012, 2013... “Ngày 2 tháng 4 năm 2017.” Đề dưới: “Hôm nay Chân Ý chưa về.”

Ngày tháng thay đổi, câu nói giữ nguyên. “Hôm nay Chân Ý chưa về.”
“Hôm nay Chân Ý chưa về.”

Mặt Chân Ý nhạt nhòa nước mắt, trang giấy dưới sàn cũng lấm tẩm vết mực loang lổ. Dưới ánh sáng chập chờn, chỉ có nét chữ trên trang giấy trắng là rõ ràng vô cùng, từng câu từng chữ nện thẳng vào trái tim cô, xoáy thẳng vào cốt tủy cô.

Toàn bộ số tay trong phòng đều viết vì cô. Anh chưa bao giờ nói lời tình tứ, chỉ biết dùng từng câu từng chữ, từng lời từng lẽ, lảng lảng ám áp ghi lại những câu nói hoặc vui vẻ hoặc quẫn bách, hoặc buồn bã hoặc phẫn chấn, khắc tạc thời niên thiếu rực rỡ sắc màu của cô trong từng dòng chữ. Cuối mỗi lần ghi chép, anh sẽ lại dùng nét chữ bình tâm viết nên cảm xúc của mình, có khi là thoáng rung động, có khi là thoáng hụt hẫng hay có khi là thoáng chờ mong. Câu chữ viết ra lại không hề hoa mỹ - “Hôm nay Chân Ý bận, không gặp Chân Ý.” “Hôm nay gặp Chân Ý.” Hôm nay Chân Ý chưa về.”

Bên cửa sổ, một bàn một ghế một ngọn đèn, một nghiên mực một thỏi mực, cứ thế đón lấy những đêm cô đọc lòng gió. Mười hai năm trước, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng không biết nói chuyện ngời đó. Anh cúi đầu, bóng lưng lặng ngắt, ngón tay thon dài cầm bút, lưu loát viết hết nỗi tương tư. Vì thế, ngoài cửa sổ, năm tháng trôi qua như con sông dài. Ánh dương bừng lên rồi tắt lịm, hoa nở rồi lại tàn, cậu thiếu niên trước cửa sổ lớn lên từng ngày, tư thế cầm bút chưa bao giờ thay đổi.

Trên đời có vô số cặp tình nhân chia ly, vô số lời nói tiêu tan, thậm chí có quốc gia biến mất khỏi bản đồ. Thời gian trôi qua không quay đầu lại, nét chữ của anh thay đổi trên trang giấy, nhưng anh thì vẫn ở nơi đây. Lặng lẽ canh giữ, không chịu rời đi.

Năm ấy, cô mang nụ cười đáp xuống trần gian nơi anh đứng, thế là anh lảng lảng dùng cả cuộc đời mình trao cho cô kỷ niệm hoàn mỹ nhất.

Cuối cùng, Chân Ý sụp đổ, cô thấp người khom lưng, khóc như con tôm co quắp. Con cuồng phong bị ai lay động ánh nến. Bóng đêm chao đảo, trang giấy lật giở soàn soạt, dấy lên nỗi đau thương. Bụng cô đau dữ dội, đau đến mức nước mắt ngừng chảy, đột nhiên cảm thấy cổ họng hòa lẫn máu và nước mắt. Thế mới biết, có người có thể đau lòng mà nôn ra máu. Cô ra sức bụm miệng mình, nhưng mùi máu tanh ập tới như thủy triều, không kim nén nổi nữa. Ruột gan đau như cắt!

Ngôn Cách bung khay thức ăn vòng qua hành lang, thấy tiếng hét thê thảm của Chân Ý: “Đừng!”

Ngẩng đầu thấy tòa tháp cao cao đang bùng lên ngọn lửa. Anh vội chạy đến dưới tháp, tiếng cô kêu khóc tan nát tim gan vọng tới: “Chị ơi, đừng mà! Chị đừng làm vậy!”

Anh lao vút lên tầng ba. Phòng sách hỗn độn, chông sỗ tay màu đen đặt chính giữa. Nến và dầu vầy xung quanh, bùng lên ngọn lửa cháy hừng hực. Chân Ý quỳ gối bên đống sỗ, bàn tay trần khều lửa cứu vãn chúng! Ngọn lửa liếm trọn, nhưng cô không hề hay biết, đau thương khóc lóc: “Đừng đốt đồ của em!”

“Đừng động vào!” Lòng Ngôn Cách đau như rỉ máu, sai bước tới kéo cô khỏi nền đất. Cô vùng vẫy muốn kéo đống sỗ ra, đã hoàn toàn mất khống chế: “Ngôn Cách, chị gái đốt sỗ của anh. Mau cứu chúng đi, mau cứu chúng đi mà.”

Hốc mắt Ngôn Cách nhòe nước. Anh ôm chặt cô vào lòng, dù cô phản kháng thế nào cũng không buông tay. “Chân Ý, em nghe anh nói. Không sao cả, đốt rồi thì mặc nó cháy đi, không sao cả.”

Ngoài căn viện vọng tới tiếng người, người dập lửa đã tới.

Ngôn Cách kẻ sát đôi má ảm ướt được lửa hơi nóng bỏng của cô: “Chân Ý, mọi chuyện đều không sao cả.”

Người trong lòng yên ắng trở lại, khẽ cười một tiếng. Ngôn Cách chột buông cô ta ra: “Không sao ư?”

Sắc mặt cô gái đỏ lựng, khuôn mặt đầm nước, nhưng nét mặt lại lạnh tanh, “Người thương tổn anh sâu đậm nhất và người anh yêu thương nhất cùng sống trong một cơ thể cũng không sao ư?”

Ngôn Cách lùi ra sau một bước, kéo giãn khoảng cách với cô ta. “Không sao.” Anh thản nhiên nói, “Bởi vì có lòng tốt của cô ấy, sự xấu xa của cô không là gì cả, không đáng để nhắc tới.”

Mặt Chân Tâm hung tàn, bởi vì người đàn ông này, cô ta đã ngủ say mười mấy năm, bị Chân Ý áp chế mãi mãi. Hiểu lầm đơn giản không đủ khiến họ chia tay. Người chia tay vì hiểu lầm nào có đại khờ kiên trì tám năm chứ? Thời niên thiếu tự kỷ của anh có Chân Ý. Anh không hiểu nhân tình thế thái, cũng không hiểu chia tay là gì. Chân Ý là mặt trời của anh, cô gạt bỏ tay anh thì anh sẽ học cô theo đuổi từng bước, nắm chặt từng bước. Cô gạt tay anh bao nhiêu lần, anh sẽ kiên trì hơn cô bấy nhiêu lần. Nếu không bị thương như vậy, dù có chết anh cũng gục bên chân cô không chịu rời đi. Bởi vì người đàn ông này, trong lòng Chân Ý mới có ánh mặt trời, còn Chân Tâm nơi bóng đêm mãi không thoát ra được. Thật đáng hận!

Chân Tâm cười lạnh: “Ngôn Cách, con bé mất kiểm soát rồi, không kìm hãm được tôi nữa.”

Ngôn Cách lắc đầu, thờ ơ nhưng ẩn chứa sự trấn tĩnh, “Chân Ý không bao giờ bị cô đánh bại. Tôi sẽ luôn ở bên cô ấy, khiến cô vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.”

“Anh!” Mắt cô ta tròn tròn, vừa định nói gì, lại đột ngột bị sức mạnh khổng lồ nào đó kéo vào vực sâu. Không... sắc mặt Ngôn Cách thay đổi, lập tức tiến đến ôm lấy cô.

“Ngôn Cách...” Cô gái dâng trào nước mắt, ngất lịm trong lòng anh.